

PREZENTARE DUHOVNICEASCĂ

Dr. ing. Dumitru NEAGU

< forma redusă >

În fața Moaștelor Sf. Dimitrie
Izvorătorul de Mir din Tesalonic,
Grecia, octombrie 2015

Nașterea și botezul mea în satul Corbeanca

În data de 14 septembrie, zi de post, zi mare pentru întreaga Ortodoxie, de Înaltare a Sfintei Cruci la Ierusalim, la orele 21,30, în anul 1948, mama mă naștea acasă. A ajutat-o moașa din sat, care locuia aproape de bunicii mei. Era totul normal, copilul și mama erau bine. A fost bucurie mare în familie. Botezul meu a avut loc în Biserica Buna Vestire din satul Corbeanca și numele dat a fost Dumitru (cu diminutivul Mitu), după nașului de botez, Dumitru Atanasovici.

Satul Corbeanca la nașterea mea, era un sat eminentemente agricol, aflat în Câmpia Vlăsiei și străbătut de râul Cociovaliștea. Satul se află la 20 de km de capitala țării București, el s-a format pe moșiile a doi mari boieri Balsamache și Goescu.

Nașii mei de botez, au fost nașii de cununie ai părinților mei Mihalache (Mielu) și Ecaterina (Tinca). Familia Atanasovici, Dumitru (Mitică) și Filofteia (Teia) din București, s-au refugiat de bombardamentele din anul 1943, la Mechea și apoi la Corbeanca, în casa bunicii mei.

Întîlnirea familiei Atanasovici cu bunicii mei, a fost providențială. Pentru că ei vor deveni nașii de cununie ai părinților mei și nașii de botez pentru mine și sora mea. Bunul Dumnezeu îmi pregatea încă de atunci locul unde eu urma să stau și să învăț în București, de la vârsta de 11 ani, cum s-a și întâmplat. Mult au contat în viața mea grija nașilor mei și educația primită, care *mi-a permis să cizelez educația de la părinții mei și să abordez locurile de sus din învățământ și din societate.*

Cei care au construit această relație, nu au bănuț, cum Domnul lucrează prin oameni, din timp și te așează pentru a dobândi talantul tău și mai apoi de al putea îmulți. Slavă Ție Doamne!

Nașterea surorii mele Fălița

Pe 11 martie 1950, se naște sora mea Filofteia (Fălița). Mama a mai nascut o fată tot Filofteia, în anul 1947, care a murit după două săptămâni de la naștere de o boală necunoscută, nu putea să sugă.

Mama și tata erau bucuroși aveau copii, băiat și fată.

Credinta ortodoxa a familiei

Mama era cea evlavioasă din casă, a fost generația, care a făcut religie la școală. Ea ne-a transmis la toți din casă dragostea de Dumnezeu și mai ales frica că Doamne-Doamne, care ne vede și ne pedepsește, dacă nu ascultăm și nu respectăm părinții. Ea ne-a învățat rugăciunile *“Înger Îngerașul meu”* și *“Tatăl nostru”* și ne punea să le zicem împreună cu ea, la culcare, în fața icoanei cu candela aprinsă, din perete.

La sărbătorile de peste an mergem cu toată familia la biserică. Mama ne ducea de mână, la părintele Ionescu Ion, care ne spovedea și ne împărtășea. Mergeam la slujba de Înviere, la care stam cu toții și la Sfânta Liturghie. Eu de obicei stam cuminte și ascultam slujba. Dar sora mea, mai neliniștită, ieșea pe afară și primea critici de la părinți, pentru aceasta.

Primele pelerinaje

De mic, pe mine și pe sora mea, părinții ne-au luat, cu bunicul meu Gheorghe Olteanul din Corbeanca, cu căruța lui, împreună cu alți veri și mătuși, după caz, la Mănăstirea Căldărușani, în ajunul Adormirii Maicii Domnului (Sfânta Maria- 15 august), unde cei mici, noaptea dormeau în căruță și cei mari se rugau. Nu îmi aduc aminte, să nu fi mers în vreun an de această mare sărbătoare, la mănăstire, devenise o tradiție de credință în familia noastră. La Mănăstire, se duceau cu mai multe produse agricole, la nivel de saci, cu grâu, făină, mălai, canistră cu ulei etc., cu care de fapt se plătea un pomelnic cu vii și morți pentru un an. Când ne-am făcut mai mari, iar bunicul ramasese fara cal și căruță, pe care împreună cu alte bunuri și mult pământ, le donase la înscrierea în Colectivă (în anul 1956), mergeam cu bicicletele, la Mănăstirea Căldărușani.

Fiecare aveam sarcini precise în gospodărie

Toți ai casei aveau sarcini precise în gospodărie. Unele erau permanente, altele pe un sezon iar altele erau de pe o zi pe alta. Tata era cel care trasa sarcinile la toți. Nu o făcea în stil dictatorial, ci discuta cu mama și uneori și cu noi. Mai negociam cu tata, când ni se părea greu, s-au prea mult de nu puteam termina la timp. Asta se întâmpla, de obicei, la munca câmpului și la munca în grădină. Când era vorba de animale, aici nu se mai discuta, totul se făcea.

Încheierea primului ciclu al vieții mele- cei 11 ani de la Corbeanca

Pe 14 septembrie, ziua mea de naștere, a anului 1959, se încheie primul ciclu al vieții mele „*Viața de acasă din satul Corbeanca*”. Din 15 septembrie, din prima zi de școală a anului 1959, începea un nou ciclu al vieții mele și anume „*Viața de la București*”.

Cele două cicluri din viața mea nu s-au exclus unul pe altul, ci s-au completat. Rezultatul avea să fie unul de excepție. Educația primită și experiențele personale trăite în casa părintească și în satul Corbeanca, aveau să fi cizelate cu educația din casa nașilor mei și a experiențelor din capitala țării, din București. Eu am spus de multe ori, că diferențele dintre oameni o fac *educația, cultura și credința*.

Pe lângă cei șapte ani de acasă și a celor patru ani de școală din satul Corbeanca, în cadrul educației un loc important l-a ocupat *religia*.

Am fost un om norocos, în primul rând ca *m-am născut ortodox*. Și în al doilea rând, că am avut în mama mea, un părinte evlavios, cu frică de Dumnezeu. Ea a făcut religie în școala din Cioflăceni, în perioada celor patru clase, 1935- 1939. Mama ne-a transmis tuturor din casă, dragostea față de Domnul Hristos. Iar atunci când eram departe de casă, mama m-a ajutat cu rugăciunile ei. Din dragoste față de mine și de frică, să nu mi se întâmple ceva printre străini, mama a făcut prin rugăciuni, un gard în jurul meu, *un gard al protecției Duhului Sfânt*. Când am citit Sfânta Scriptură, am aflat că diavolul, nu putea să-l ispitească pe dreptul Iov, datorită gardului de protecție, construit de Domnul în jurul lui, prin harul Duhului Sfânt. Era un gard al energiei Duhului Sfânt, ridicat de Domnul, pentru a proteja de ispite pe dreptcredinciosul Iov.

Din multe locuri complicate am fost scos, în viața mea, de îngerul meu păzitor. Parcă cineva mă lua de mână și mă scotea din fel și fel de situații aparute în copilărie și mai ales în tinerețe.

Instalarea în casa nașilor mei

După absolvirea a patru clase în satul Corbeanca, toată vara anului 1959, s-a discutat și s-a încercat să se găsească răspuns la întrebarea: Ce fac mai departe?

În Corbeanca școala era numai de patru clase, acasă era gospodărie mare cu multe vite și era nevoie de mine, eu doream să învăț, să merg mai departe.

Când mă întrebau pe mine, știam un singur lucru: *eu merg la școala la nași, la București*.

Într-o discuție finală dintre părinții mei, mama îi spune tatălui meu, care era puțin îndoit: *Lasă-l măi Mielule să se ducă la școală, om vedea noi cum ne vom descurca. O să vindem oile și o vacă. Oprim numai o vacă, cu care o să mearg eu și fata asta (sora mea)*.

Nașii erau de acord, ei nu aveau copii și le surâdea ideea ca eu să vin la ei. Există și un avantaj material, părinții aduceau pentru mine multe produse de acasă și de la grădina Colectivei.

Sărbătorirea zilei de nume, Sfântul Dumitru

Ziua mea de naștere din 14 septembrie, nu o sărbătoream printr-o petrecere, așa cum se obișnuiește. Această zi mare, a Înălțării Sfintei Cruci, pe care am cinstit-o și am prețuit-o, o petreceam cu post și rugăciune (când m-am făcut mai mare). Este ziua când la Ierusalim în anul 323, Patriarhul Ierusalimului Macarie, a Înălțat Sfânta Cruce, cea pe care a fost răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Patriarhul s-a urcat pe un anvon, ca să poată fi vazută de mulțimea credincioșilor care venise să se închine la ea. Sfânta Cruce a fost descoperită printr-o minune dumnezeiască. Când Sfânta Împărăteasă Elena a atins crucea Mântuitorului de un mort, care tocmai trecea pe acolo, acesta a înviat. Așa s-a descoperit Sfânta Cruce din cele trei cruci, a Mântuitorului și a celor doi tâlhari, care erau îngropate la un loc.

Acasă la nași, îmi serbam ziua de nume, pe 26 octombrie, de Sfântul Dimitrie Izvorătorul de Mir din Tesalonic, care era și ziua de nume a nașului meu. Mai târziu, când am fost într-o vizită la Mitropolie cu nașii mei și am sărutat moaștele Sfântului Dimitrie Basrabov, ocrotitorul Bucureștilor din 27 octombrie, *am înțeles că sunt doi sfinți Dimitrie*.

Școala din București, baza pregătirii mele

Școala nr. 15, de pe strada Floreasca, sectorul 1, a fost o școală foarte bună, cu profesori buni. *Aici, s-a produs o mare schimbare cu mine*. Am căpătat cunoștințe temeinice din toate disciplinele învățate. Cu ajutorul nașei mele, care mă asculta la lecții, mai ales în clasa a V-a, dar și a modului temeinic de pregătire,

am progresat în fiecare an. Profesorii pe care i-am avut, completau lecțiile din manuale, cu multe cunoștințe de folos. Mai târziu aveam să constat asta. În casa nașilor, răsfoiam, chiar dacă nu le citeam complet, reviste precum: Paris Match și înca o revistă de limbă germană. Citeam în fiecare săptămână Magazinul istoric, la care era abonată nașa. Mai târziu cumpăram periodicul Magazin, pe care-l și citeam. Împreună cu nașii mei mergeam la mai multe spectacole de teatru, circ și film. Pe stadionul Dinamo, mergeam la meciuri de fotbal, gale de box și de atletism. *De multe ori mă întrebam, dacă rămâneam la Corbeanca, la câte din toate acestea aveam acces?*

De multe ori nașa mă lua cu ea la biserica din Dorobanți. Într-o zi mia zis: Mitulaș mergi cu mine la Mănăstirea Plumbuita, că sunt acolo mulți câini, trebuie să trec printre țigani și mie frică? Sigur, am acceptat și în felul acesta am mers la Mănăstirea Plumbuita, pentru prima dată în anul 1960.

În anul 1962, la sfârșitul clasei a VII-a, am susținut examenul de absolvire. A fost un examen foarte serios, la cinci materii principale: limba română, matematică, fizică, istorie și geografie. După acest examen, mă simțeam pregătit aveam încredere în mine. Nici nu s-a pus problema unde sa merg mai departe. Trebuia să continui să învăț la liceu.

M-am înscris la Liceul Cargiale. strada Floreasca pe care se afla școala nr.15, da în Calea Dorobanților, vis a vis de Liceul Caragiale. Dar nici nu bănuiam ce avea să urmeze după această înscriere.

Cu vreo trei săptămâni înainte de susținerea examenului de admitere, suntem anunțați, cred că prin telefon, de la secretariatul lieului, că dosarul meu a fost respins. Nașa mea, a încercat sa afle care este motivul respingerii dosarului meu de înscriere. Motivul era, ca eu nu aveam buletin de București. Din aceasta rezulta, ca nu ma pot înscrie la nici un liceu din București.

Eram în situația de a nu ști ce să fac. Acum, au intrat și părinții mei în joc. Timpul era foarte scurt, până la examenele de admitere în licee. Tata aflase că există un liceu cu internat la Snagov. Se străduia să afle mai multe informații, cred că a fost și la liceu. Dar toate aceste căutări au lut timp și sesiunea de examene la licee începuse. De acum nu se mai putea face nimic.

Eram în situația de a aștepta până la anul care vine, stând acasă, sau să merg la o școală profesională. Examenul la școlile profesionale se țineau după cel de la licee.

Acesta a fost un moment de cumpănă, din viața mea.

Ce voi face încontinuare?

Înscrierea și admiterea la școala profesională

Cu dosarul în mână, din cauza respingerii de la înscrierea la liceul I.L. Caragiale din București, înainte de examenul de admitere, pe motiv că nu aveam buletin de București, nu știam ce să fac.

Tata era îngrozit de perspectiva ca eu să stau acasă până la anul și după aceea să dau examen la liceul din Snagov, unde avea și un internat. I se părea totul foarte complicat. Era frică să nu mă pierd, să uit ceea ce învățasem.

Și acum vine ajutorul de la Domnul. În curtea Institutului de cercetări pentru mecanizarea agriculturii- ICMA București- Băneasa, unde tata lucra, directorul Sârbu, după ce află de la tata de situația mea, îi dă mașina de serviciu, o Popeda (fabricată în URSS) cu șoferul său, sa mă ia pe mine și să meargă la Titu- Gară, la 60 km de București (Județul Dâmbovița) și să mă înscrie la școala profesională de mecanici agricoli, de acolo.

Pentru ca am terminat școala profesională pe primul loc, în anul 1965, am fost desemnat să reprezint școala la Concursul pe țară „*Cel mai bun mecanizator*”. Concursul a avut loc la Academia Agricolă (astăzi Academia de științe agricole și silvice Gheorghe Ionescu- Sisești), unde *am acupat locul doi pe țară*.

La absolvirea școlii în anul 1965, eu vroiam să ajung unde lucra și tata, la Institutul pentru mecanizarea agriculturii de la București- ICMA. Dar, nu se putea decât printr-un transfer cu aprobare de la Ministerul Agriculturii, din cauza contractului pe care-l aveam cu SMT Cocioc.

Din nou, pentru a treia oara în viață, nu știam ce să fac.

Dar, Bunul Dumnezeu îmi întinde din nou mâna și mă scoate de la SMT Cocioc.

D-l Dinescu soțul clientei unde mama lăsa lapte, din Dorobanți, află de la mama de situația mea, și într-o zi, cu o voce blândă, îi zice mamei: Ai o batistă la dumneata? Am, d-nule Dinescu, îi răspunde imediat, mama. Uite, pune în batistă hârtia aceasta, să o dai băiatului. Să meargă cu ea la SMT Cocioc și va obține transferul. Vezi să nu pierzi hârtia, să ai grijă de ea, ea zis d-nul Dinescu.

Mama simțea că nu mai atinge pământul de bucurie. Nu știa cum să-i mulțumească d-nei și d-lui Dinescu. Ca de fiecare dată eu îi ieșeam înainte și o întrebam: Ce ai făcut? Mama, nu a mai așteptat să

continui eu cu ceva, și-mi spune: *Cu ajutorul bunului Dumnezeu, am rezolvat*. Am hârtia cu aprobarea. Să mergi la SMT Cocioc și obții transferul.

Acesta a fost unul din momentele cheie din viața mea.

Angajarea mea la ICMA București

Cu hârtia de transfer în mână, ajung la ICMA (Institutul de cercetări pentru mecanizarea agriculturii) din b-dul Ioan Ionescu de la Brad, nr. 6, sectorul 1 din București. Pe data de 26 iulie 1965, după o probă de lucru eram salariat, *mecanic agricol*, la ICMA București, la vârsta de 17 ani 9 luni 26 de zile. Eram în același loc cu tata, în secții diferite dar eram împreună. Primul concediu de odihnă din anul 1965, l-am luat ca minor, cca 31 de zile lucrătoare.

Examenul de admitere la liceul Mihai Viteazul

Tot timpul cât am învățat la scoala profesională, m-a preocupat gândul să ajung la liceu. Am vrut să ma înscriu la liceul seral, imediat după ce m-am angajat la ICMA. Dar, când am vrut să obțin de la ICMA o adeverință de salariat, care era obligatorie pentru înscrierea la liceu, am întâlnit un refuz, mi-au zis: *nu se poate da adeverință, pentru că ești angajat pe trei luni de probă, pentru că ești minor*. Adeverința se dă decât când ești angajat definitiv. Ce puteam să fac? Să aștept, și să mă înscriu la anul, în 1966. Examenul la liceu a mers foarte bine, sunt declarat admis și pe 15 septembrie 1966, urma să mă prezint la începerea clasei a IX seral, la liceul Mihai Viteazul (astăzi Colegiul Național).

Stagiul militar

În data de 21 august 1968, Trupele țării membre al Tratatului militar de la Varșovia, mai puțin România, conduse de URSS, au intrat în Cehoslovacia. Scopul principal a fost acela, de a schimba guvernul condus de Dubcek, pentru neascultare față de politica de la Moscova. În piața Palatului din București, a avut loc o adunare populară de circa 10 000 de oameni, la care am participat și eu, unde Ceaușescu a condamnat intrarea țărilor socialiste în Cehoslovacia. Pentru aceasta Ceaușescu a căpătat o mare apreciere internațională.

În aceste condiții, eu primesc ordin de încorporare, și la jumătatea lunii octombrie, fac lichidarea de la serviciu și intrerup cursurile din clasa a XI-a.

În graba cea mai mare, tata, roagă pe clegii lui de la atelierul de tâmplărie din ICMA, să-mi confecționeze o valiză din lemn. Și astfel ajung la UM 01926 din Timișoara, la specialitatea radiotelegrafist.

În armată obțin mai multe avansări: *fruntaș și radiotelegrafist clasa a 3-a, prin examen de specialitate; sergent, prin efectuarea școlii de gradați și radiotelegrafist clasa a 2-a, prin examen de specialitate*.

Tot din armată, ca să nu pierd doi ani din liceu, m-am înscris în anul de învățământ 1969- 1970, în clasa a XI-a, la cursurile fără frecvență din cadrul liceului Mihai Viteazul din București.

Cu ajutorul comandantului, obțin o delegație în București, pentru transport documente secrete la o unitate militară din Otopeni și în felul acesta susțin prima sesiune de examene din iarnă, din armata, urmând ca cea de a doua sesiune din primăvară, sa o susțin de acasa, fiind lăsat la vatră.

Reangajarea la ICMA București

După lăsarea mea la vatră din armată, pe 12.02.1970, am mai stat acasă până la sfârșitul lunii februarie. Aveam multă treabă, aveam nevoie de bani așa că pe 01.03.1970, mă prezint la serviciu, la ICMA București. Reglementările din vremea aceea erau, că pe cei care vin din armată erau obligați să îi reangajeze, în unitățile din care au plecat. Se considera intrerupere a serviciului, pentru satisfacerea stagiului militar obligatoriu.

Când am plecat în armată, în octombrie 1968, tocmai luasem prin examen categoria a 6-a, ca mecanic agricol.

Acum la reangajare, am dat examen să obțin încadrarea pe o alta meserie, cea de *lacatuș mecanic categoria a 4-a*. Această meserie corespundea mai bine dorinței mele, de a merge în secția unde se executau modele și prototipuri de mașini și instalații. Aici se executau și se puneau în funcțiune, proiectele realizate în atelierul de proiectare al institutului. În dorința mea de a deveni inginer, aceasta era prima verigă a talantului meu, dat de Domnul: *„realizarea de modele și instalații functionale pentru cercetare”*, aici la ICMA, pentru mecanizarea agriculturii.

În această nouă meserie, sunt coleg de secție cu tata. Tata lucra la debitare și pregătirea semifabricatelor laminate pentru execuție. Eu lucram în atelierul de execuție modele și prototipuri.

Ajuns la ICMA, sunt coptat și în echipa de fotbal a institutului, în care mai activasem și înainte de armată. Cu activitatea mea oficială de fotbalist, am lăsat-o mai ușor, aveam mult de învățat, eram cu timpul liber la limită.

După reangajare am locuit din nou la nașii mei, în strada Constantin Aricescu, sectorul 1, București.

Absolvirea clasei a XI-a la fără frecvență

Asa cum am mai spus în capitolul cu armata, eram înscris în anul de învățământ 1969- 1970, în clasa a XI-a, la cursurile fără frecvență din cadrul liceului Mihai Viteazul din București.

În prima sesiune, cea din iarnă, fiind în armată, m-am prezentat și am luat trei examene. Urma ca în sesiunea din vară să pregătesc și să iau cele cinci examene rămase, pentru această sesiune. Am început să învăț pe rupte. Dintre toate materiile la care urma să dau examen, cel mai greu mi s-a părut la limba rusă, anul VII. La acest examen, de care miera frică, m-am prezentat destul de bine, am luat media 6,50.

Deși am absolvit clasa XI-a, simțeam că la materiile principale, care îmi foloseau pentru mai departe, pentru facultate, nu stăpâneam materia foarte bine. Așa ca în vacanța mare care a urmat, m-am mai pus la punct cu pregătirea.

Mergeam la țară în vacanță, la Corbeanca. De multe ori foloseam concediile de odihnă pentru a învăța. Mă închideam în casă, în camerele de la drum, cum spuneam noi, adică în cele care de obicei nu intram și învățam.

Bacalaureatul

Examenul de Bacalaureat nu a reprezentat așa o mare problemă pentru noi, cei care ne pregăteam pentru facultate.

Anii petrecuți la liceu, chiar dacă nu au fost la zi, au fost frumoși. A reprezentat o perioadă importantă din viața mea. Am început liceul în 15 septembrie 1966 și l-am terminat în iunie 1971.

Acum, mi se deschidea perspectiva de a da la facultate, de a deveni inginer. Dar, cum la mine totul a fost greu, aveam să constat că pentru a deveni inginer, nu este ușor. De fiecare dată mi-am adus aminte de faptul că: „*Dacă vrei cu adevărat, poți învinge*”.

Mai târziu, am învățat de la Mântuitorul Iisus Hristos, care zice: „*Îndrăzniți, Eu am învins lumea*”.

Student la Politehnică

Hotărârea mea pentru Institutul Politehnic din București, Facultatea TCM (tehnologia de construcții mașini unelte) o luasem mai de mult timp. Îmi formulasem o deviză care suna așa: *Trebuie să merg să fac o pregătire superioară în domeniul unde eu am căpătat experiență prin meseria mea.*

În anul 1972, datorită marilor nevoi din industria intensivă și extensivă pe care o promovase Ceaușescu, s-au înființat facultățile de subingineri seral. Durata de studii, era de 4 ani față de 6 ani cât dura ingineri seral, pe care le desființase. Se dorea, ca într-un timp mai scurt, cu salarii mai mici, să scoată promoții de cadre de tehnologi, proiectanți și șefi de ateliere de execuție, în fabricile construite pe bandă rulantă, de către Ceaușescu. Subinginerii era considerați cu studii superioare, aveau o programă de învățământ ca la ingineri, din care se eliminase cursurile de cultură generală. Cele de specialitate erau, în general la fel.

Eu am știut de subingineri seral, dar am vrut ca la sesiunea din iulie 1972, să dau la ingineri zi. Nu am fost admis și imediat m-am înscris pentru examenul de admitere de la subingineri seral.

Am luat examenul printre primii 10 din tot anul.

Și astfel în data de 1 octombrie 1972, am început cursurile facultății TCM, secția TPR (tehnologia prelucrări la rece), subingineri seral. În cadrul facultății TCM mai era o secție de mașini unelte, TCMU.

De reușita mea s-au bucurat toți, colegii de serviciu, tata și mama, nașii și Solange (viitoarea mea soție).

Tehnician la ICMA București

După ce am deveni student la Politehnică, în 1 noiembrie 1972, am dat un examen la institut, pentru schimbarea încadrării din lacatuș mecanic categoria 5-a în *tehnician principal*, clasa 16, gradația 4-a. Prin funcția de tehnician am trecut într-o nouă secție din ICMA, care se ocupa cu încercarea și modernizarea mașinilor din sistemul de mecanizare a lucrărilor de recoltare, pe scurt secția Recoltare.

Pentru mine era o evoluție profesională, până atunci executam mașini și instalații, de acum le încercam și le modernizam în urma unor încercări, după care la omologam.

În acest moment, am plecat din secția unde era și tata.

Căsătoria cu Nușa- Claire Solange- Filofteia

Mergeam cu toate motoarele în plin. În anul 1974, lucram ca tehnician principal la ICMA București și eram student anul 3, la facultatea TCM, din cadrul Institutului Politehnic București. Apartamentul din Pantelimon era gata. Hotărâsem ca după sesiunea din iunie, de la sfârșitul anului 3, să ne căsătorim, dar mai întâi trebuia rezolvată o problemă.

Botezul creștin ortodox al Nușei. Nușa (de religie mozaic) a acceptat să se boteze, la rugămintea mea, pentru a fi o familie de creștini ortodocși. Nașul meu de botez, a vorbit cu prietenul lui, părintele Totolici Teodor. Și așa ne pornim noi trei, eu, Nușa și Fălița în sâmbăta stabilită, la Biserica din Jilava. Cum ne vede părintele Totolici, cu zâmbetul pe buze, se apropie de noi și zice: mi-a spus Mitică (nașul meu de botez), imediat vin și începem.

Botezul a decurs normal, a fost emoționant, dar cred că mai mult pentru Nușa. Nușa nu a fost cufundată în apă, așa cum se procedează cu cei mici, ci a fost stropită cu apă sfințită. Numele de botez a fost *Filofteia*, după numele sorei mele. Am spus, mai înainte, că Fălița vine de la Filofteia. I-am mulțumit părintelui Totolici, amintindu-i că va trebui să officieze și căsătoria noastră religioasă.

Și așa cum se spune la noi: am venit doi creștini ortodocși și un pagân (așa se spune celor de altă religie) și am plecat de la biserică, trei creștini.

Căsătoria civilă. a avut loc la Sfatul popular al sectorului 1 din București, la data de 7 septembrie 1974. A fost un moment înălțător pentru toți. Nușa, prin botez, a făcut dovada voinței ei de a fi împreună cu mine. *A fost ceea ce Domnul a rânduit ca fata noastră, Eliza Eugenia, să fie creștin ortodoxă din ambii părinți.*

Era bucurie mare, părinții Nușei își măritase fata de 23 de ani și părinții mei își însurase băiatul de 26 de ani.

Aveam un rost, aveam casă, salarii bune, porneam cu curaj în viață.

Căsătoria religioasă, dintr-o discuție avută de nașul meu de botez, cu părintele Totolici, cel care a botezat-o pe Nușa, a rezultat că el poate să officieze căsătoria religioasă și în apartamentul nostru. Și așa a fost, am organizat o masă la noi în apartament. Parintele Totolici, a venit cu tot ce trebuia pentru un asemenea moment, cununile de nuntă și altele. După ce s-a oficiat slujba de cununie, în sufrageria noastră, proaspăt mobilată, am pus o masă înbelșugată. La eveniment au participat: părinții mei, nașii mei de botez, Fălița și Milu (cumnatul meu), ca nași de cununie ai noștri.

Eu am respectat promisiunea făcută Nușei, că părinții ei să nu știe despre cununia noastră religioasă.

Prin căsătoria religioasă, se putea spune că suntem la casa noastră, în bună rânduială creștin ortodoxă și putem aștepta, când Domnul ne va rândui, un copil.

Examenul de stat și subinginer la ICMA București

După patru ani de studiu, din octombrie 1972 până în iunie 1976, a sosit și ziua când în urma examenului de stat (cum se numea atunci examenul de licență), să devin subinginer în TCM, mai precis în TPR- tehnologia prelucrărilor la rece, din construcția de mașini.

Această facultate îmi da statutul de studii superioare, dar nu eram încă inginer, ceea ce eu doream a fi, încă din copilarie. *Iginerul era o împlinire, în partea de concepție de cercetare.*

Încă din timpul facultății de subingineri, cineva sesizase, că această formă de învățământ superior, nu permitea continuarea studiilor. Legea învățământului din regimul comunist spunea: că învățământul în România este deschis tuturor formelor. Altfel spus, puteai să urmezi forme de învățământ, până la cele superioare, fără a fi blocat de vreo condiție, decât aceea de a învăța și a da examene.

Se creează și o asociație care lupta să dea posibilitatea subinginerilor de a continua studiile. Prin a da diferențe, pentru a deveni inginer, apoi doctor inginer, ca să poți ajunge la cercetător științific gradul I, cel mai înalt grad științific din cercetare. Acesta din urmă, era echivalentul de Senior researcher în cercetare, din Uniunea Europeană.

În toate demersurile pe care această asociație o făcuse în vremea comunistă, căpătase recunoștința că în Constituția României este prevăzut, că învățământul este deschis, totuși nimeni, de frică, nu avea curajul să întreprindă ceva în acest sens.

După 14 ani cel care știa problema noastră, profesorul de la Politehnică Petre Roman, ajuns Prim Ministru, după revoluția din 1989, ne dă dreptate și printr-o Hotărâre de Guvern, ne dă posibilitatea de a da diferențele și a deveni ingineri. Dar până atunci, eu ca subinginer, îmi căutam un loc de munca, conform cu noua mea pregătire.

Trebuie să spun, ca eu am abordat într-un mod extrem de serios, pregătirea în această facultate. Profesorii era exigenți, foarte bine pregătiți. De la ei am învățat multe lucruri de folos. În timpul facultății am căpătat un limbaj tehnic, desenul tehnic și proiectele de produs. Pentru cei care nu înțeleg, proiectul este acea documentație tehnică de produs, cu care poți să pleci oriunde în lume, și cei de acolo să poată realiza produsul (instalația), pe care tu ai gândit-o și care se află în detaliu în acea documentație. *Desenul tehnic este o limbă internațională*, din industria manufacturieră. Tot în facultate am învățat să calculez forme și dimensiuni din diferite materiale care să reziste, în exploatare, unor solicitări variabile. Am învățat să-mi explic fenomene fizice, mecanice și chimice care apar în timpul proceselor complexe de execuție, a unor produse și instalații.

Facultatea de subingineri venea ca o continuare firească, a meseriei mele de mecanic și de lacatuși mecanic.

În această perioadă lucrăm în ICMA, ca tehnician.

Prin absolvirea facultății, mă simțeam foarte bine pregătit profesional. În data de 1 august 1976, am făcut o cerere de transfer, pentru a merge în secția de prototipuri a institutului, ca *subinginer*. În această secție am mai fost ca lacatuș mecanic. Aici eram tehnolog și îndrumător în execuția unor modele și prototipuri de produse și instalații. Aici, la ICMA, eu consideram că, nu este un loc performant pentru mine, pentru noua mea calificare, aceea de *subinginer TCM*. Vroiam să merg într-o întreprindere sau institut care să aparțină de construcțiile de mașini. ICMA aparținea de Ministerul Agriculturii și tehnologiile folosite în realizarea de produse, erau mai inferioare.

Nașterea Elizei Eugenia, fiica mea

La controlul pe care Nușa l-a făcut, la începutul sarcinii, la doctorul Dușleg, de la spitalul Filantropia, devenit medicul familiei noastre, acesta îi spune: vei naște pe 18 decembrie. În ziua de 18 decembrie, de dimineață, sora intră în salon și întreabă cine este d-na Neagu? Dintr-un colț Nușa, răspunde: eu. Mi-a spus d-l doctor Dușleg să va fac o injecție, trebuie să nașteți astăzi. Nușa, timidă îi spune: bine dar nu mai am contractii. Nu-i nimic o să aveți, îi spune sora.

Pe la ora 15,30, sora vine la mine, în sala de așteptare și îmi zice: *aveți o fetiță*. Vreți să o vedeți? Nu știu dacă i-am răspuns, dar m-am dus după soră. Nușa era în pat, și fetiței îi lega un medalion de mână. Aveam un buchet de trandafiri pe care i l-am dat Nușei. Sora m-a expediat repede, să nu vina d-l doctor și să mă vadă în sala de naștere, că nu aveam voie.

Totul s-a întâmplat atât de repede. *Eram tată și aveam o fetiță*.

Numele pentru fată sau pentru băiat, erau stabilite de acasă. Și așa numele complet al fiicei mele era Eliza Eugenia Neagu, născută pe 18 decembrie 1976, la orele 15,30.

Nu cumpărasem nimic din cele pentru un nou născut. De la spital am mers la magazinul din Pantelimon, la Ambianța, de unde am cumpărat un pătuț. De la materna, am luat o plapumă, un pled și un costumaș. Eram în luna decembrie și era destul de frig.

Se apropia Crăciunul. Am cumpărat un brad, pe care l-am împodobit cu niște trandafiri de pom chinezești, care se aprindeau din când în când.

În ajun de Crăciun, am adus-o pe Nușa și pe Eliza, acasă.

Transferul meu la ICPE București

Începuse anul 1977 și după cele întâmplare, legat de găsirea unui nou loc de muncă, aveam nota de transfer de la ICPE București și trebuia să iau aprobarea de la ICMA. Nu știam foarte multe despre noul institut și nici despre laboratorul în cadrul căruia urma să lucrez. Știam că ICPE, era cel mai mare institut din industria Electrotehnică și că Laboratorul de cercetări în domeniul Electrostaticii, era relativ nou înființat. Știam deasemenea, că în cadrul noului colectiv de *Mașini de copiat, tip Xerox*, eu eram al doilea angajat. Ideea că mă voi ocupa de Mașini de copiat, mă trimetea în domeniul mecanicii fine, ceea pentru mine era o provocare.

Obținerea transferului în interes de serviciu se făcea foarte greu. Dacă plecam prin demisie, pierdeam vechimea neîntreruptă de 12 ani, care se plătea cu un coeficient din salariu. Așa ca mi-am zis: trebuie să obțin transferul.

Ajung în audiență la directorul general de la ICMA. Motivul meu principal pentru care solocitam transferul, era că eu am absolvit facultatea TCM, am muncit mult pentru aceasta și acum vreau să merg în domeniul construcțiilor de mașini, pentru care m-am pregătit. Directorul, m-a ascultat cu atenție, preda și el la Institutul Agronomic, facultatea de mecanizare. Mi-a spus: dar și la noi în institut poți să lucrezi în

domeniul construcțiilor de mașini, agricole (acesta era specificul institutului). La care eu i-am zis: Da, dar construcțiile de mașini unelte este un alt domeniu. Dacă a văzut ca eu insist, mi-a semnat și mi-a urat succes.

Lucrasem în ICMA București din 26 iulie 1965, până în 24 ianuarie 1977, erau aproape 12 ani.

În data de 24 ianuarie 1977, mă prezint la serviciul personal de la ICPE București, din B-dul Tudor Vladimirescu, dau nota de transfer, completez diferite documente și sunt angajat.

Mă aștepta un domeniu nou, oameni noi, totul era nou.

Botezul Elizei

Cu toate căutările mele de serviciu, cea mai importantă problemă a mea era familia, Eliza. Eu eram obișnuit să lupt pe mai multe fronturi. Acum nu mai mergeam la facultate, dar schimbarea locului de muncă mă solicita și tot timpul scoțeam prin cărți, învățam.

Eliza creștea și se deschidea la față, o vedeam din ce în ce mai frumoasă.

După cca. 40 de zile, Eliza trebuia botezată. Botezul Elizei era ceva firesc, într-o familie de creștini, cum eram noi, după botezul Nușei. Și am zis că dacă Fălița, sora mea, a fost nașa de botez a Nușei și nașa de cununie a noastră, să fie și nașa de botez a Elizei. Pe la sfârșitul lunii ianuarie 1977, am botezat-o pe Eliza la Biserica Mărcuța, de unde noi aparținem. Botezul l-am făcut în familie, fără părinții Nușei, care nu au știut. Dar, într-o discuție, Nușa mi-a zis: dar ce crezi tu că ai mei, nu bănuiesc că Eliza a fost botezată?

Tata și cu mama erau bucuroși aveau acum și o nepoată, după nepotul Florin, băiatul Făliței.

Și nașii mei de botez, erau bucuroși. M-au văzut de mic, am crescut sub ochii lor de la 11 ani și acum eram cu familia mea, cu copil.

La Mănăstirea Cernica

Problemele medicale ale Elizei, m-a făcut să întăresc credința, să mă rog mai mult și să merg mai des la Mănăstirea Cernica.

Dacă în copilărie mergeam la Mănăstirea Căldărușani, după ce m-am căsătorit, din septembrie 1974, am mers la Mănăstirea Cernica. Apartamentul pe care l-am cumpărat era la capătul Pantelimonului la ieșirea din București, era foarte aproape de Mănăstirea Cernica. Mergeam la sărbătorile mari din an, cu transportul în comun. Am început să merg mai des din anul 1978, de când am cumpărat mașină. Tot din acest an am mers și la Mănăstirea Pasărea, care era în apropiere, la ieșirea din Pantelimon spre Brănești.

La Mănăstirea Cernica mergeam des, plăteam Acatiste, așa încât să fie tot timpul anului la pomenire. Am mers de multe ori și cu Eliza-Eugenia, fata mea, care s-a născut în anul 1976. Într-o noapte, am avut o vedenie, mă aflu în săptămâna mare de Sfintele Paști, țineam post, făcusem rost cu greu de miel, plătisem Acatistul la Mănăstirea Cernica, urma să mă împărtășesc. Stam în pat și cumva mulțumit, că mă nevoisem și reușisem să ajung și la mănăstire, aud o voce puternică în vis, *“E bine că platești să se roage pentru tine, dar e bine să te rogi și tu”*. Atunci, eu m-am trezit cu un mesaj foarte clar, de acum trebuie să merg în fiecare duminică și sărbători la Sfânta Liturghie, ceea ce am și făcut.

De atunci, dar și prin participarea la Sfintele Slujbe, bunul Dumnezeu m-a îndreptat către studiul individual în credință și în rugăciune.

La Mănăstirea Cernica mergeam și merg foarte des pentru a participa la unele slujbe, pentru a da acatiste. Aici, am avut și continui să am părinți duhovnici precum: Pr. Arhimandrit Ilarion Argatu, Pr. Ieromonah Antonie (decedați) și acum, Pr. Iov. La Mănăstirea Cernica am fost de multe ori și cu soția mea Nușa, decedată în decembrie 1999, împreună cu fiica noastră Eliza.

Am continuat să merg, și după ce m-am recăsătorit, în anul 2003, cu soția mea Lidia.

Cercetare ca șef de colectiv la ICPE București

După decesul inginerului Victor Pelmuș, la cutremurul din 4 martie 1977, șeful de laborator m-a ales pe mine să conduc colectivul nou ce urma să se înființeze de *„Mașini electrostatice de copiat”, tip xerox*. Am arătat anterior, cum eu cerusem la angajarea în ICPE București, să fac parte din acest colectiv.

Laboratorul de Electrostatică, avea în sediul ICPE din Vitan, în construcție, o investiție, numită *„Stația pilot de electrotehnologii”*. Aici urma să se monteze un accelerator de 0,6 MeV și un altul aflat în construcție de 2 MeV. Acestea erau concepute de șeful de laborator Dr. ing Radu Cramariuc, erau niște preocupări mai vechi, ale dânsului, de pe vremea când lucra la IFA Măgurele și voia să le realizeze, în cadrul laboratorului de Electrostatică. Denumirea completă a laboratorului de Electrostatică era: *„Cercetări în domeniul aplicațiilor Electrostaticii în tehnică”*. Acceleratoarele de electroni, Mașinile electrostatice s.a., folosesc principiul electrosticii în procesul lor de funcționare.

Dar eu trebuia să mă ocup de mașini electrostatice de copiat, care prescurtat era MEC.

Primul prototip MEC1, are o poveste interesantă. Proiectarea acestei mașini s-a pus înainte de a veni eu în ICPE, prin ing. Victor Pelmuș, printr-un colectiv de proiectanți de la alte laboratoare din ICPE. Piese realizate, pentru două bucăți, nu se puteau folosi decât în proporție de 40%, din cauza unor deficiențe de proiectare și de concepție.

Eu am intrat pe problemă, pe la jumătatea anului 1977, în această situație, când cei care au proiectat s-au dat la o parte. Totul se întâmpla la secția de Prototipuri ICPE, în spațiul destinat unei expoziții, într-un hol. Colegul meu de facultate, care lucra la această secție SPPA, sing. Mehedințu, mi-a spus: *Neagule, nici nu știi în ce te-ai băgat. Mașinile acestea nu vor funcționa niciodată.* Împreună cu Gigi Surduleasa, un lacatuș mecanic, foarte devotat și vrednic, am reușit din mers să reproiectez unele subansamble, să fac unele adaptări. Prima copie xerox, am obținut-o la lăsarea nopții, cand am stins toate luminile. Ziua nu puteam, pentru că erau multe reflexii de lumină în mașină și ștergea imaginea electrostatică de pe cilindru cu seleniu. După aceasta am acoperit cu negru mat, tot interiorul mașinii.

Cu primele copii xerox obținute de pe un ziar Sportul popular, Gigi Surduleasa, le-a lipit în toată secția SPPA, pe care a scris *"A se lua aminte MEC copiază, deci se poate"*.

Aceasta a fost prima mașina de copiat (tip Xerox) realizată în România.

Realizările mele profesionale din cercetare sunt multe. Nu le voi prezenta pe toate în acest material, pentru că am declarat la început, ca aceasta este o prezentare duhovnicească. Pentru cei care doresc să afle care sunt aceste realizări ale mele, le pot găsi în următoarele surse:

1. Pagina de internet: www.dneagu@dumitruneagu.ro;
2. Biografie personală – redusă, (aflată la sfârșitul cărților mele, în pagina de internet etc.);
3. Cartea a VI-a, cu titlul: *Talantul meu „Realizare de instalații unicat pentru cercetare”*, Editura Curtea Veche, București, 2013;
4. Cartea a VI-a, cu titlul: *Talantul meu „Realizare de instalații unicat pentru cercetare”*, pag. 619 din TRATATUL – Cartea mea de viață și de credință cărțile I-VII.

Depunerea actelor și renunțarea la plecarea din țară

Anul 1987, a fost un an de mare cumpănă pentru mine. Cum a început totul.

Se știe că pe timpul lui Ceaușescu, cei care puteau pleca legal din țară și cu ceva lucruri, erau sașii și evreii. La noi în țară lipsurile, din cauza politicilor lui Ceaușescu erau din ce mai greu de suportat. Se oprea curentul electric foarte des, nu se da căldură, multe alimente erau pe cartelă, iar pentru altele se sta la coadă cu zilele.

Multe din rudele Nușei (soția mea), mai apropiate sau mai depărtate depuneau actele pentru a pleca definitiv din țară în Israel. Isrelul le creaa noilor veniți, multe avantaje: la da bani pentru perioada cât învățau limba, se îngrijau să capete un serviciu și casă etc.

Eu aveam o poziție bună la serviciu, eram șef de colectiv de cercetare la ICPE București, plecasem în străinătate atât în țări din lagărul socialist, cât și în țările din occident precum; Olanda și Franța, eram foarte bine văzut la serviciu, cu câteva premiere tehnice în cercetare, în plus eram și secretarul de partid al organizației nr.9, din ICPE.

De multe ori îmi trece și mie prin gând, că ași putea sa plec prin Nușa din țară, dar mă potoleam, eram angrenat în multe alte activități și în plus eu nu eram așa de nemulțumit. Îmi lipseau multe, dar știam: *că atât răul cât și binele nu sunt veșnice. Într-o zi se va schimba.*

Totuși, într-o zi nu a mai ținut seama de nimic și ii spun Nușei: știi ce m-am gândit eu, să plecăm și noi din țară, la început în Israel și apoi în America. Nușa avea un unchi, pe care l-am cunoscut și eu, Haym, casătorit, avea o fata, pe Marcline, de-o vârstă cu Nușa. El a venit de mai multe ori la București, în 1976 și 1979. Cu toată familia a plecat în Israel, au ajuns la Paris și apoi au plecat în America. De mulți ani locuște la New York.

Nici azi, când scriu aceste rânduri, după 28 de ani, nu știu cine m-a determinat pe mine să iau această hotărâre. *Acum zic că a fost o ispită a diavolului, pentru ca să se întâmple această cumpănă din viața mea. Mai cred, ca au fost și alți factori în afara voinței mele, care au contribuit la luarea acestei decizii.*

Cert este că am depus actele de plecare definitivă din țară.

După acest moment a urmat un șir de evenimente care cu greu le-am făcut față. Primul lucru a fost, că toți colegii și conducerea institutului au ramas înmărmuriți, la aflarea acestei vești. Totuși, atmosfera din institut, a fost diferită față de ce ar fi putut să se întâmple cu mine, dacă eram într-o fabrică.

Primul pas a fost Adunarea generală de partid, în care s-a cerut excluderea mea din partid. În luările de cuvânt au fost și membri de partid, care au spus că sunt un trădător. Cei mai mulți au fost mai ponderați, m-au criticat dar cu bun simț. Am fost dat afară din partid, de organizația pe care eu am condus-o, de cei pe care i-am condus.

În toată această perioadă, în interiorul meu, treceam prin momente dificile. Cele mai multe gânduri erau de nesiguranță, de teama unei asemenea decizii, de teamă că familia mea, pentru care mă luptasem atât, s-ar putea să se destrame.

Și așa cum bunul Dumnezeu, nu ma lăsat în momentele dificile, nu ma lăsat nici acum.

Într-o zi, merg la mama și stau de vorbă cu ea, mai în amănunțit și în final îi spun: *nu știi ce să fac*. La care mama îmi zice: Eu am auzit că la Mănăstirea Cernica, este un călugăr cu mult har, se numește părintele Ilarion Argatu, mergi și tu și stai de vorbă cu el. A doua zi merg la Mănăstirea Cernica, hotărât să stau de vorbă cu Părintele Argatu.

Întâlnirea mea cu părintele Ilarion Argatu, s-a produs în primăvara anului 1987. L-am întâlnit pe părintele Argatu, tocmai ieșea de la Sfânta Liturghie, în dreptul ușii de la intrarea în biserica Mănăstirii Cernica. A pus ochii pe mine, de parcă mă cunoștea de când lumea. Eu îi spun: Am o problemă complicată, mama mi-a spus să trec pe la dumneavoastră și îi spun așa din mers, în câteva cuvinte, care este problema mea. Părintele mă fixează cu privirea și cu o voce blândă, aproape în șoaptă, îmi spune: *scrie pe o bucată de hârtie, un acatist, pentru reușită*. Părintele a fost apoi, înconjurat de multă lume, iar la chilia dânsului era și mai multă lume. Am rămas mai în urma părintelui, împins de ceilalți care voia să-și facă loc în apropierea dânsului. Am plecat acasă îngândurat, dar cu credința că Domnul îmi va face cunoscut rodul rugăciunii părintelui. După 2-3 zile, într-o dimineață, m-am trezit cu o hotărâre fermă, de a renunța la ceea ce hotărâsem eu, după mintea mea, că este bine. M-am sucit la 180 de grade. De fapt reușita, de care scrisesem în acatist, era o nereușită, la ceea ce eu îmi propusesem. Dar, *era o hotărâre bună pe termen lung și astfel mi-am luat gândul de la a părăsi țara*.

Am revenit de multe ori de atunci pe la părintele Argatu. Locuia într-o casă cu două camere lângă muzeul din Mănăstirea Cernica. De cele mai mult ori îi înmănam numai acatistul, de spovedit nu mai reușeam. Era atât de multă lume, că nu puteam să ajung în prejma sa.

Cu gândul ferm de a renunța la plecarea definitivă din țară, o iau pe Nușa, care a fost surprinsă de răzgândirea mea, dar nu a comentat și am făcut cerere de renunțare.

După aceea, la serviciu mi-am păstrat funcția și am continuat activitățile din cercetare la care eram angrenat. Pe line de partid, deși am fost reprimat, nu am mai avut nici o sarcină. Aceasta din urmă, a fost bine pentru mine, pentru că *am avut posibilitatea să mă concentrez la maxim, pe latura profesională*.

Vizita noastră în Israel

După revoluția din decembrie 1989, deși lucrurile nu se liniștise complet, în august 1990, programăm să mergem în vizită în Israel. După cele întâmplate în anul 1987, când toate rudele Nușei, luase cunoștință de faptul că noi am dorit să plecăm definitiv din țară. Acum, venise momentul când puteai să pleci, să lucrezi și să-ți păstrezi toate, și să revii acasă în România, fără nici o problemă. Cine bănuia în 1987, că va veni și astfel de timpuri. Am vrut să profităm și să mergem și noi, în Țara Sfântă. Încă de acasă, îmi pusesem în gând, să merg la unele din locurile Sfinte, dacă nu la toate, măcar la Sfântul Mormânt și la Mormântul Maicii Domnului.

Prima călătorie în Israel a fost în anul 1990, când am făcut concediul de odihnă, împreună cu Nușa soția mea și fiica noastră Eliza-Eugenia de 13 ani și 8 luni, care era pe pașaportul meu.

Invitația era să mergem la rudele mai apropiate dar și mai îndepărtate ale Nușei, care însemna să stăm câteva zile pe la ei, în orașele: Rehovot, Tel-Aviv, Ber-Seva, Naharia și Ierusalim. Din aceste orașe am vizitat: Tel Aviv, Rehovot, Gedera, Holon, Batyam, Ashkelon, Ashdod, Arad, Ber Seva, Akko, Ben-Gourion, Cezareea, Haifa, Jaffa, Ierusalim, Kuyat- Gaț, Lod, Marea Moarta, Muntele Carmel, Muntele Tabor, Nahariya, Peth-Tikva, Ramat-Gan, Ramla, Rosh Hanikra, Tel- Dan, Tiberias, Marea Galilee, Capernaum și Haifa.

Am folosit această prilej și am mers în câteva excursii, care nu sunt pelerinaje, la Locurile Sfinte, precum: : Ierusalimul: Mormântul Sfânt, Golgota, Piatra Ungeriei, Biserica Învierii, am fost conduși de Rachela, o rudă a Nușei. Ea era speriată, ca și celelalte rude din Israel, datorită problemelor cu arabii.

Sadam intrase în Kuveit, la 6 august și amenința Israelul cu bombe chimice. Grădina Ghetsimani, Biserica Națiunilor, Mormântul Maicii Domnului și Biserica românească din Ierusalim, le-am vizitat singuri. Am luat chiar și un taxi, în zona arabă a Ierusalimului. Marea Galilei, Capernaum (casa sfântului Petru), Tiberias, râul Iordan (locul amenajat ce semnifică locul Botezului Domnului numit Yardenit), delta râului Iordan, numită Tel-Dan, locul de unde izvorăște Iordanul, de la granița Israelului cu Libanul, în nord.

Aici, trebuie să povestesc o întâmplare, cum face Domnul, că dacă dorești ceva cu adevărat și se îndeplinește. Când am plecat în concediul din Israel și când am ales luna august, am avut în vedere ca pe 15 august, să fiu la Ierusalim, la Mormântul Maicii Domnului. Desfășurarea deplasărilor noastre în Israel era condiționată de invitațiile rudelor care se pregătise să ne primească. Pe data de 15 august eram într-un alt oraș din Israel. Și mi-am zis: am ratat marea sărbătoare. Dar tot eu mi-am zis, cu voia lui Dumnezeu altă dată. Aveam o neîmplinire, dar eu nu puteam să fac nimic, așa s-au desfășurat lucrurile. Pe data de 27 august, după amiază, ajungem în Ierusalim venind din Naharia. Primul lucru pe care l-am făcut dimineața pe 28 august, a fost să mergem la Biserica românească din Ierusalim. Aici, se slujea Sfânta Liturghie, era într-o zi obișnuită de lucru. Eram la o masă în curtea bisericii când, încercam să aflu cum ajungem la Mormântul Maicii Domnului. Deodată vine la noi un părinte din biserică. Eu îl întreb: Ce se întâmplă părinte de este slujbă astăzi? El foarte mirat, îmi spune: Cum nu știți, este sărbătoare, Adormirea Maicii Domnului. Astăzi 28 august, mă mir eu. Da, îmi răspunde părintele, pentru că aici se ține calendarul vechi. Apoi, părintele ne explică cum să ajungem la Mormântul Maicii Domnului din Ghetsimani. Ajungem aici și reușim să ne închinăm. Sfânta Liturghie tocmai se terminase. La slujbă participase și Patriarhul Ierusalimului. Și așa *Domnul mi-a rânduit ca ceea ce eu vroiam, încă de la plecarea din București, s-a împlinit, cu voia Domnului și cu dorința mea. Bucuros de cele întâmplate, i-am mulțumit Domnului pentru ajutorul dat.*

Aprobarea pentru diferențele la ingineri

Așa cum am mai spus, *dorința noastră a subinginerilor, de a da diferențele și a deveni ingineri, era vie.* Chiar dacă trecuseră aproape 14 ani de la absolvire, o parte dintre noi, nu am abandonat această idee. Aveam dreptate și trebuia să găsim o portiță, un om, ca să restabilească adevărul. Cel care știa problema noastră, era profesorul de la Politehnică Petre Roman. După revoluția din 1989, în anul 1990, el ajunge Prim Ministru al Guvernului Românie. Atunci, grupul nostru din asociația de subingineri, îl abordează direct, mergând în audiență. Petre Roman, are meritul, de a nu fi stat pe gânduri și printr-o Hotărâre de Guvern, ne dă posibilitatea de a da diferențele, pentru a deveni ingineri.

Acum mai era o problemă tehnică, conducerea facultății TCM, trebuia să stabilească, care sunt acele diferențe și care este programa după care le vom da. La o analiză amănunțită, rezulta că subinginerii nu făcuse toate cursurile de Fizică, Chimie și Matematică superioară, câteva proiecte de an la unele cursuri de specialitate, spre exemplu la Mașini Unelte etc. S-a stabilit o programă și sa hotărât să începem din octombrie 1990, cursuri serale de doi ani jumătate, cu susținerea examenului de stat printr-un proiect.

Și așa la vârsta de 42 de ani, devin din nou student la facultatea TCM, din cadrul Universității Politehnica București, pentru doi ani și jumătate. Facultatea TCM s-a reorganizat schimbându-și și denumirea, în facultatea de *Ingineria și Managementul Sistemelor Tehnologice- IMST.*

Nu a fost ușor să mă obișnuisc, din nou cu postura de student. Lucram de 25 de ani și de 13 ani eram șef a două colective, unul de proiectare - cercetare și celălalt de execuție, modele și prototipuri. Acum, trebuia pe perioada cursurilor, la facultate, să fiu un simplu student. Cu statul în bancă, cu luatul notițelor la cursuri, cu seminarele și laboratoarele și cu examenele, trebuia să mă reobișnuiesc.

Inginer șef la ICPE- Electrostatica

Din anul 1991, în ICPE s-a declanșat o luptă pentru ca șase laboratoare să se desprindă și să capete statut juridic. Nu a fost ușor, era la doi ani de la revoluție și concepția era tot comunistă, sa fim împreună toți să muncim etc.

Până la urmă, în data de 09.06.1992, laboratorul de Electrostatică din cadrul ICPE București, capătă statut juridic și se numește ICPE- Electrostatica SA. Șeful de laborator de atunci Dr. ing. Radu Cramariuc, devine directorul general al noii societăți. În interiorul noii societăți au apărut unele modificări, mai ales în cadrul serviciilor Plan- Financiar. Pe latura tehnică principala modificare care trebuia făcută, era coordonarea și normarea muncii colectivelor de execuție, care trebuia făcută de un inginer șef.

Au fost multe discuții legate de cine să fie numit în această funcție. Din punct de vedere tehnic, eu eram foarte bine apreciat și directorul vroia pe cineva care demonstrase, prin realizările de până atunci, pricepere, organizare și ritm.

Deși nu eram încă inginer, directorul general mă desemnează pe mine pentru această funcție. La început am ezitat, eram în pregătirea ultimelor examene și a examenului de stat, pentru inginer. După câteva săptămâni d-l Cramariuc îmi zice: Măi, măi, vezi că este multă concurență pe postul de inginer șef, ar trebui să te hotărăști. A doua zi mă prezint și îi spun d-lui Cramariuc: bine, m-am hotărât dar cu o condiție, să păstrez în continuare conducerea și forma de organizare a celor două colective, cordonate de mine până atunci. Erau colectivele cu care am obținut cele mai importante realizări.

Astfel că *din data de 01.02.1993, am fost numit inginer șef în cadrul Societății Comerciale ICPE-Electrostatica S.A. și am rămas și șeful „Colectivului de proiectare- cercetare și de execuție, modele și prototipuri funcționale”*. Până la această dată colectivul, care a fost format în jurul meu, eu concepând și coordonând pas cu pas proiectarea și execuția multor modele și prototipuri, în premieră pentru România.

Examenul de stat - inginer

Căpătasem o oarecare experiență. Acesta era al doilea examen de stat, primul a fost cel de subinginer din anul 1976.

Alegerea temei pentru proiectul de stat, era foarte importantă. Vroiam să nu mai repet greșeala de la primul examen de stat. Atunci am ales un produs pentru examen din producția ICMA București, unde lucram. Produsele de la ICMA, din Ministerul Agriculturii nu-i impresiona pe profesorii examinatori TCM-iști. Acum eram la ICPE București din Ministerul Electronicii și Electrotehnicii și a-și fi făcut aceeași greșală, produsele de aici (din electrotehnică), nu erau pe specificul celor din construcția de mașini. Cu mai mult timp înainte, vorbisem cu colegul meu din prima facultate Vlădescu, care lucra la Intreprinderea Vulcan, sa iau o carcasă de la un tip de reductor, pe care ei îl produceau. Acest tip de proiect „Carcasă reductor”, era foarte potrivit pentru un examen de TCM. Era de la un reductor mare de câteva sute de kilograme. A trebuit să-i fac tehnologia, fișa film tehnologică, precum și multe desene pe planșe A0. Toate acestea trebuiau trase în tuș pe calc. Desenatoarea din colectivul meu, Avram Ileana, m-a ajutat mult. Ea era o foarte bună desenatoare, tragea curat și corect. Soluțiile tehnologice alese, susținerea lor și SDV-urile (sculele, dispozitivele și verificatoarele), proiectate, desenate și trase în tuș, au impresionat comisia de la examenul de stat, care m-au felicitat și mi-au dat nota 10.

Acum, în iulie 1993, s-a împlinit un vis din copilărie, eram *inginer*. Din anul 1955 când am mers în clasa I și până în anul 1993, când am devenit inginer cu examenul de stat luat, a durat *38 de ani*. Ce destin, ce pedagogie are Domnul, câte am învățat în această perioadă.

Din toate acestea am ieșit mai tare și cu multă experiență de cercetare și de viață. Slavă Ție Doamne!

Târgul Internațional de la Hanovra- Germania

ICPE- Electrostatica, cu activități în cercetare, dar și în producerea de Electrotehnologi pe baza iradierii cu fascicule de electroni, ca să se afirme trebuia să participe la Târguri Internaționale. Cel mai reprezentativ târg din Europa era Târgul Internațional de la Hanovra din Germania.

Din funcția de *Director tehnic* la societatea nou creată, trebuia să mă ocup cu pregătirea standului pentru acest târg. Totodată, trebuia să fac o prospectare serioasă în târg, de ceea ce se poate produce în viitor, în Electrostatica.

Prima dată am mers la Hanovra în aprilie 1994, împreună cu directorul general dr. ing. Radu Cramariuc și cu directorul adjunct dr. ing. Gheorghe Marin.

Eu știam de acest târg de foarte mult timp. Înainte de 1989, când era mai greu să ajung la acest târg, mi se aduceau prospecte, pe tema domeniului meu, a Mașinilor electrostatice de copiat.

Acum, începuse o perioadă în care eu am mers în mai mulți ani la Hanovra, în 1995, 1996, 1998 și 2001. De fiecare dată am venit de la acest târg cu ideii pe care le-am pus în practică la Electrostatica.

Pavilionul cercetării din cadrul târgului, era todeauna foarte interesant. Aici am înțeles tendințele de viitor din cercetare. Domeniul energiei, de la panourile fotovoltaice, la centralele eoliene, până la folosirea hidrogenului obținut din apă. Antrenarea mașinilor electrice dar și cu hidrogen. Viitorul va fi când alimentezi mașina cu apă și prin obținerea hidrogenului, te deplasezi. În prezent tehnologia este costisitoare și periculoasă la explozii, dar în viitor va fi altfel.

Todeauna am văzut în istoria omenirii, când Dumnezeu a îngăduit să se treacă la o altă formă superioară, a trimis pe un om care a pus la dispoziția celorlăți, forme superioare de organizare și de cunoaștere.

Cea mai mare dovadă de iubire a lui Dumnezeu pentru creația Sa, Omul, a fost când L-a trimis pe pământ pe Fiul Său, Iisus Hristos cel unul născut din Fecioara Maria, să ne pună la îndemână, tot ceea ce trebuie ca să ne Mântuim, pentru viața veșnică, în Împărăția Sa, din Cer. Amin!

Descoperirea Sfântului Apostol Andrei și prima biserică creștină de la români

Peștera Sfântului Andrei am descoperit-o în iunie 1986. Mergeam în mod obișnuit în concediu la Mare, la sfârșitul lunii iunie, cu Nușa și Eliza. Citisem căte ceva deapre peșteră. Nu știam sigur unde anume se află. Am trecut cu bacul pe la Călărași în Dobrogea, la Ostrov, apoi am oprit la Mănăstirea Derwent. Aici, am luat notă de nevoie Pr. Arhimandrit Eftimie Mihai (1900- 1990), ctitorul mănăstirii, care s-a nevoit în aceste locuri vitrege de unul singur. Locuia într-o casă foarte joasă în două ape, acoperită cu stuf din Dunare. Când intrai în chilie, trebuia sa te apleci, căci te loveai de tocul ușii. Aici, am aflat povestea crucilor făcătoare de minuni. Tot de aici am luat înțelesul că Peștera Sfântul Andrei se află în satul Ioan Corvin la cca 40 km, de Mănăstirea Derwent, pe drumul spre Constanța. După ce ne-am închinat, am sărutat crucile, am lăsat un acatist și am plecat. Drumul pentru Peștera Sfântului Andrei nu era semnalizat. Prima data am ratat drumul la dreapta spre peșteră. Când am ajuns în centrul satului ne-a spus un localnic, care auzise de o peșteră, că se afla undeva în pădure. Intru pe drumul respectiv, dar nu era nici un indicator. Merg mult în câmp, până întâlnesc pe un țăran care mergea pe jos, în satul de pe direcția noastră. În curbă faci la stânga, îmi spune el. Bine, dar acolo se coboară abrupt pe un drum îngust în câmp, îi spun eu. Acela este drumul, care apoi intră în pădure, completează țăranul. Întorc mașina, ajung la drum, cu atenție cobor un mal de pământ abrupt, și intru pe drumul din câmp. L-a un moment dat o aud pe Eliza (avea 10 ani), care dormea pe bancheta din spate: Măi tata, ce faci, că eu nu mai pot sa respir aici, de atâta praf. În mașină intrase praf, de pe drum, care era atât de mare de se afunda roata în el, aproape balonul cauciucului se afla în praf. Cam așa era drumul atunci, când am mers pentru prima dată la Peștera Sfântului Andrei.

Am ajuns la peșteră, eram foarte bucuroși, că am ajuns în locul în care primul apostol a lui Hristos, cel dintâi chemat la apostolie, a locuit în această peșteră. De aici, ne-a adus Cuvântul Domnului, Evanghelia, fiind creștini dintru început. Mi s-a părut lucrul acesta, o comoară spirituală pe care poporul român a moștenit-o. Aceasta reprezintă o lucrare a Domnului, cu poporul român, care nu s-a creștinat la ordinul autorităților, cum s-a întâmplat cu popoarele din jurul nostru, exemplul rușilor, care s-au creștinat la anul 1000, la ordinul țarului Petru.

Peștera Sfântului Andrei reprezintă prima biserică creștină de la noi din țară. Aici mult timp, după ce a fost curățată și sfințită, s-a ținut Sfânta Liturghie, altele pe platforma din beton din fața acesteia.

Când am ajuns la peșteră, citisem că sfințele moaște ale Sfântului Apostol Andrei se află în Patras, Grecia. Aici, am zis: o să ajung eu vreodata în acel loc, sa sărut moaștele Sfântului Apostol Andrei? Și așa cum mi s-a întâmplat și cu alte dorințe ale mele, bunul Dumnezeu mi-a rânduit să ajung în Patras, de două ori, în 2004 și 2011. În octombrie 2011, capul Sfântului Apostol Andrei s-a adus la București, cu ocazia sfințirii locului unde se construiește Catedrala Mântuirii Neamului, de pe Dealul Arsenalului din București, procesiune la care am fost prezent.

Pelerinajele pe care le-am făcut de mic la Mănăstirea Căldărușani și apoi la Mănăstirea Cernica, după ce m-am căsătorit, au continuat cu cea din Israel și cu ce de la Peștera Sfântului Apostol Andrei, apostolul românilor și va continua, cu ajutorul lui Dumnezeu, toată viața.

În cartea III-a, *“Pelerin la locurile sfinte și la sfinții Părinți”*, Editura Curtea Veche, București, 2013, prezintă cele mai importante locuri vizitate, din lume și din România. Ea cuprinde fotografiile personale din pelerinajele efectuate, hărți și ilustrate, sfinte moaște, comentarii la obiect despre obiectivele vizitate, trăiri personale și multe comentarii religioase specifice zonei geografice vizitate.

Asociat unic și Administrator, al SC ROTEHNEC PROD SRL București

Societatea ICPE- Electrostatica, nu știu prin ce împrejurări, a ajuns pe o listă cu societățile care urmau să fi privatizate. La un moment dat se anunță o vizita la noi, a unui investitor din India, care mai cumpărase la Budapesta, o societate care producea tuburi termocontractabile. Societatea de la Budapesta nu avea un accelerator de fascicule de electroni. Electrostatica avea un accelerator de electroni de 2 MeV, din Rusia. Tehnologia tuburilor termocontractabile, constă în: iradierea tuburilor din polietilenă de joasă densitate, prin care tuburile căpătau așa numita memorie internă, adică, ținea minte dimensiunea tubului înainte de iradiere, apoi prin deformare, se mărea dimensiunea inițială până la 3,5 ori. Apoi, tubul se

strângea, până la dimensiunea inițială, pe un corp, sub influența unui curent de aer cald, luând forma corpului pe care se strângea.

Investitorul din India, nu dorea din Electrostatica, decât Statia Pilot, adică partea de producție de Electrotehnologiei. Nu avea nevoie de colectivele de cercetare din Electrostatica și nici de colectivele de prelucrări mecanice, pe care eu le coordonam, pentru realizarea modelelor și a prototipurilor, pentru cercetare.

Față de această situație, directorul general Dr. ing. Radu Cramariuc, m-a chemat în biroul său și mi-a zis: Domnule Neagu, eu dețineam funcția de inginer șef, va trebui să-ți faci o societate un SRL, și să te privatizezi cu colectivele de proiectare și execuție și să faci servicii. Eu am să fac un nou institut care se va numi INCSEE SA, care va face cercetare și indianul va cumpăra ICPE- Electrostatica, cu câți oameni va avea nevoie. Directorul adjunct de atunci, Dr. ing. Gheorghe Marin, urmând să facă parte din planul indianului.

După acest plan, în iulie 1997, am înființat SC ROTEHNEC PROD SRL, având ca obiect de cercetare, servicii, asistență tehnică, consultanță, vânzări de produse etc., eu fiind Administrator unic (Director general).

Ce nu s-a întâmplat din planul anunțat de d-l Cramariuc? Invenstitorul indian, a renunțat să mai cumpere ICPE- Electrostatica. În această situație erau trei societăți: ICPE- Electrostatica SA, INCSEE SA și ROTEHNEC PROD SRL (societatea mea).

Intenția nedeclarată a d-lui Cramriuc era: ca dânsul să rămână directorul general și patronul INCSEE SA, D-l Marin directorul și patronul ICPE- Electostatica SA și eu directorul și patronul ROTEHNEC PROD SRL.

Totul se desfășura conform acestui plan. La un moment dat am fost pus să aleg, dacă rămân pe schema INCSEE, pentru cercetare, sau să merg la ICPE- Electrostatica, urmând ca să fiu tot inginer șef, și să cordonez aceleași colective ca și înainte.

Astfel că în noiembrie 1997, mă transfer la INCSEE, ca inginer șef, în același loc de muncă, cu aceleași atribuțiuni, în plus sunt și director al societății Rotehnece prod srl, pe care am desfășurat activități de consultanță și asistență tehnică.

În toată această perioadă, în cele trei societăți, care funcționau în același sediu și foloseau aceleași dotări, existau tot felul de manevre.

Membru ARTN și publicarea unor articole

Prin tema Tezei de doctorat „*Procese cu fascicul de electroni*”, mă încadram într-un domeniu mai nou al construcțiilor de mașini, acela al „*Tehnologiilor Neconvenționale*”. În Universitățile Tehnice și Politehnice, au apărut catedre de tehnologii neconvenționale. Catedra de Tehnologii Neconvenționale din Timișoara a inițiat, cu ajutorul Filialelor Politehnica București, Sibiu, Brașov, constituirea *Asociația Română de Tehnologii Neconvenționale- ARTN*.

Eu aveam susținerea Tezei de Doctorat, în decembrie 1999 și trebuia ca să am și 1-2 lucrări publicate. În octombrie 1999, avea loc la Politehnica din Timișoara, Conferința Internațională de Tehnologii Neconvenționale. Așa se face că în cadrul acestei conferințe, am susținut și apoi s-au publicat în „*Rvista de Tehnologii Neconvenționale*”, primele mele lucrări pe tema „*Durificarea cu fascicul de electroni*”. Cu aceasta ocazie am devenit și membru ARTN, Filiala București. A urmat după aceea, publicarea și a altor lucrări științifice, am avut o activitate susținută de mai bine de 10 ani, în cadrul ARTN. Toate aceste articole se pot consulta pe pagina de internet: www.dneagu@dumitruneagu.ro.

Doctor în inginerie

În iunie 1995, am fost admis la doctorat cu Tema „*Contribuții la studiul proceselor de prelucrare cu fascicul de electroni*”, din cadrul catedrei TCM, conducător științific prof. dr. ing. Voicu Tache.

Doctoratul s-a desfășurat pe durata a cinci ani și a cuprins: un examen de specialitate la disciplina Bazele TCM, foarte complex, Referatul 1, cu cercetări preliminare, Referatul 2, cu cercetări finale și susținerea publică a Tezei de doctorat.

Toată această perioadă 1995- 1999, a fost foarte complexă și densă cu cercetări originale.

Am reușit să comand și să plătesc prin Electrostatica, un studiu documentar pe tema mea la INID București. Trebuia să știu și să dovedesc, ce publicații au apărut în lume pe tema mea, în ultimii 10 ani. După o minuțioasă selecție, a materialului primit de la INID București, am constatat că pe tema aleasă de mine, nu prea sunt publicații. Pentru lucrările selecționate de mine, le- am dat lui Christi Heinrich, să le traducă în românește, din limba germană și din engleză.

Experimentările le-am făcut pe o instalație cu fascicul de electroni de la IFIN Măgurele, construită și exploatată de ing. Cornel Bătuțescu.

Funcțiile de regresie, cu datele din „Programul experimental”, le-am obținut cu ajutorul profesorului Aurel Vișan, pe un program de calculator instalat la Catedra TCM. Nu am să descriu aici, toate persoanele cu care m-am ajutat și nici toate etapele științifice și tehnologice prin care am trecut.

Aceste sunt prezentate în cărțile publicate pe temă (vezi pagina de internet: www.dneagu@dumitruneagu.ro).

În tot anul 1999, am pregătit și redactat Teza de Doctorat în două exemplare, după prima variantă verificată de profesorul Voicu Tache și Rezumatul tezei în 50 de exemplare. Rezumatele tezei de doctorat le-am distribuit, mai multor reprezentanți din învățământul universitar și tehnic, institute de cercetare și fabrici, de unde am primit „Aprecieri pentru susținerea tezei mele de doctorat”.

Tot în anul 1999, am petrecut toate evenimentele legate de cele trei operații complicate, suferite de Nușa (soția mea).

Susținerea publică a Tezei de Doctorat, a fost programată pe data de 17 decembrie 1999, cu mult timp înainte, în Sala de la Rectoratul Universității Politehnica din București.

Tot pe această dată la ora 18,30, aveam programare pentru Eliza, cu mult timp înainte, la profesorul Sarafoleanu, pentru o operație de polipi, cu fascicul laser. La susținerea publică au participat: conducerea de la Electrostatica, profesori și alți invitați. Eliza (fiica mea) a participat și ea la susținerea publică, la partea cu masa festivă nu a mai stat, urmând să ne întâlnim acasă.

La ora 18,00, urma să ajungem la profesorul Sarafoleanu, pentru operația de polipi.

Acasă, Nușa era cu mama mea, ne aștepta cu emoție, să venim de la Politehnică. Eliza ajunge prima acasă, eu am rămas la masa festivă după susținere și i-a povestit Nușei și mamei mele, cum a fost la susținerea publică a tezei mele de doctorat.

Nușa a trăit intens acest eveniment al meu de susținere a Tezei de Doctorat. La un moment dat i-a zis mamei: *Mă bucur pentru Mitu, s-a chinuit mult pentru această teză. Nimeni din neamul nostru nu a fost Doctor Inginer.*

Dar nici unul dintre noi, nu bănuia ce nenorocire avea să se întâmple, în familia noastră, peste câteva ore, după susținerea publică a Tezei mele de Doctorat, din 17 decembrie 1999, cu o zi înainte de ziua de naștere a Elizai, 18 decembrie, Nușa trece la Domnul. În noaptea de 17 spre 18 decembrie, am rămas singur cu Nușa fără viață, în apartamentul nostru. După 25 de ani de căsătorie eram din nou singur.

Clocviul pentru Doctoratul în Teologie

După doctoratul în inginerie, doream să pregătesc și un doctorat în teologie. Legea învățământului permitea pentru cei care au un doctorat, să susțină și un alt doctorat, în afara specialității lor. Aveam deacum un exercițiu în pregătirea unui doctorat. Observasem, că dacă pregătirea unui doctorat este foarte serioasă, conduce la cercetări originale și acumulările științifice sunt mari. Așa doream să se întâmple și în teologie. Prin cercetările mele pentru doctorat, doream să aprofundez teologia, să abordez credința de poziția cunoașterii mai bine a lui Dumnezeu și a lucrării Sale, prin Apostoli și Sfinți.

Într-o discuție pe care am avut-o, mult după această intenție, cu părintele Antonie de la Mănăstirea Cernica, când i-am spus că am dorit să fac doctoratul în teologie, mi-a zis: *Și la ce-ți folosește. Sigur, că în exprimarea simplă a părintelui, se ascundea lucrarea credincioșilor înduhovniciți, care spune: Credința fără fapte bune, nu este binecuvântată.*

Intenția mea de a urma un doctorat în teologie era mai veche. Eu citeam mult pentru acumulări de credință.

Din ianuarie 2000, am trecut concret la acțiune. Am discutat mai întâi cu părintele meu duhovnic, părintele profesor Dumitru Radu, care era părinte paroh la Biserica Sfinții Împărați Constantin și Elena de la Bariera Vergului din București și preda cursul de „Morală Creștină” la Facultatea de Teologie din Târgoviște. Cu dânsul am stabilit o bibliografie, pe care eu urma mai întâi să o citesc. Apoi a zis că tema pentru doctorat să fie din „Morală Creștină”. Împreună am stabilit că tema să fie: „Contribuții la studiul spiritualității ortodoxe române”.

Am trecut să citesc și să conspectez bibliografia recomandată, apoi am redactat și două lucrări pentru pregătirea temei s.a: „Studiul privind Teologia Dogmatică” și „Vocabular explicativ la studiul privind Teologia Dogmatică”.

În martie 2000, am obținut Certificatul- care atestă nivelul de cunoaștere de limbă Engleză, eliberat de Universitatea Bucuresti, CLS – Centrul de Cercetare, Studii Postuniversitare și Servicii în Domeniul Limbilor Străine. *În septembrie 2000, am obținut Înalta binecuvântare pentru a ma înscrie la la examenul de admitere la doctorat, din încredințarea Prea Fericitului Patriarh Teoctist și semnată de Episcop- Vicar Teodosie Snagoveanu. În 3 octombrie 2000, am achitat taxa pentru examenul de doctorat, de 400 000 de lei (cca 165 de dolari).*

Tot în luna octombrie 2000, se ținea Colocviul de admitere la doctorat.

Cu câteva săptămâni înainte de susținerea examenului pentru doctorat s-a anunțat, la Facultatea de Teologie, părintele decan Necula, că se va susține examen la limbile clasice Latina și Greaca veche. Până la acea dată se admitea participarea la doctorat și cu o limbă de circulație internațională. Probabil că cei în drept, văzând o afluență la înscrierea la doctoratul de teologie, ca să limiteze numărul candidaților, au introdus o restricție. Motivul oficial era: să se cunoscă limbile clasice, pentru că doctorandul, să se poată documenta în bibliografia scrisă, în cele două limbi clasice vechi.

Nu știu a căta oara în viață, din cauza învățământului, eram într-un impas.

Ce să fac? Am facut un memoriu, către Prea Fericitul Teoctist, vizat și ștampilat de părintele profesor Dumitru Radu. În memoriu ceream, să mi se aprobe o dispensă de la susținerea testului de limbi clasice, urmând a susține doar testul de Dogmatică. Pentru susținerea acestei cauze am mers în audiență la părintele decan Necula, de la Facultatea de Teologie, cel care răspundea de examenul de doctorat. Părintele decan, mă primește și îmi amintește că el nu poate sa semneze această dispensă, pentru că limbile clasice sunt absolut necesare unui doctorand, pentru pregătirea tezei.

Astfel, nu s-a aprobat cererea de dispensă și în felul acesta nu m-am prezentat la examen.

Pentru viitorul meu în domeniul teologiei am lut în calcul mai multe variante. Mi-am zis: dacă era vorba de o singură limbă clasică, mă apucam să învăț această limbă. La 52 de ani cât aveam în anul 2000, m-am gândit și la faptul că aș putea să fac Facultatea de Teologie. Dar eram prea în vârstă, terminam pe la 56 de ani, de slujit, pâna la pensie era puțin. Cineva din sistemul teologic mi-a zis: *Domnule Neagu, pentru credința dumneavoastră, e mai bine să nu intrați în sistem, a-ți vedea multe lucruri cu care nu a-ți fi de acord și poate v-ar scârbi, v-ar îndepărta.*

Prin activitățile mele eram în contact cu multe fețe bisericești, unele persoane cu funcții importante în sistemul teologic. La un moment dat mi s-a sugerat, văzând că eu mai ajut diferite biserici și mănăstiri, că am bani, că ași putea să fac doctoratul la Constanța, pentru o suma de bani. Mi-am zis că pentru mântuirea sufletului meu nu dau bani, mântuirea nu se cumpără ci se obține.

Apoi, m-am gândit că bunul Dumnezeu are altă lucrare cu mine. Acum când scriu aceste rânduri sunt în lucrări avansate pentru ctitorirea unei biserici în satul Corbeanca. Dar, nici aici lucrurile nu merg bine, au apărut diverse ispite și întârzieri.

Director tehnic la ICPE- Electrostatica

În martie 2001, directorul adjunct de ICPE- Electrostatica dr. ing. Marin Gheorghe, devine patronul societății, cumpărând print-un artificiu ingineresc, pachetul majoritar de la Electrostatica.

În noua formă de organizare, el îmi propune ca să devin director tehnic și să-mi păstrez colectivele de proiectare, execuție și activitatea de cercetare ca și mai înainte, ca inginer șef.

Mai aveam două obținuți. Una era să trec cu activitatea pe firma mea Rotehnac Prod srl. Dar nu aveam o bază materială proprie și nici produse care s-ar fi pretat unei producții.

Ce de a doua variantă era să merg în societatea nou înființată de d-l Cramariuc, Centrul de Competență în Electrostatică și Electrotehnologii- CCEE București. Și aici exista aceleași probleme, avea un spațiu închiriat și ducea lipsă de o bază materială proprie. Se putea desfășura o activitate de cercetare bazată pe realizarea unor cercetări la nivel de documentație.

ICPE- Electrostatica, avea o Stație Pilot de Electrotehnologii, un Accelerator de electroni de 2 Mev, ateliere de execuție mașini unelte și lacătușerie, laborator de încercări materiale rezultate din electrotehnologii și multe spații în care se puteau amenaja noi laboratoare.

Punând în balanță toate aceste am ales să rămân, pentru continuitate profesională, lucrăm în Electrostatică de 24 de ani, din 1977.

Am cedat spațiile mele proprii, care se găseau în afara Stației Pilot- Electeostatica, precum și baza mea proprie de dotări.

Și astfel, din martie 2001, sunt director tehnic în ICPE Electrostatica.

Eu nu am neglijat partea de cercetări proprii. Am câștigat multe finațări din contracte de cercetare.

Cercetator științific gradul I- Senior researcher

Chiar dacă am avut unele funcții de conducere precum: șef colectiv de cercetare, inginer șef și director tehnic, *nu am neglijat activitatea propriu-zisă de cercetător.*

Obiectivul meu principal era să ajung *Senior researcher (în UE)*, acesta era cel mai înalt grad în cercetare și nu se putea obține, fără ca să fii doctor inginer și fără să ai publicate multe articole și cărți.

Acest obiectiv a fost atins *în septembrie 2002, când am devenit CP I. Mai înainte de acesta în iulie 1998 am devenit CP III, iar în ianuarie 2001 am devenit CP II.*

În decursul timpului au fost unii colegi și chiar unii șefi, care mi-au spus: la ce-ți trebuie ție gradele de cercetator, din moment ce ești inginer șef și apoi director tehnic. Nu i-am ascultat și bine am făcut. Știam că funcțiile administrative sunt trecătoare dar *meseria mea de Cercetător nu mi-o poate lua nimeni. Așa s-a întâmplat.*

Publicarea de cărți tehnice

Tot în ideea celor spuse mai sus, am trecut la redactarea și publicarea primei mele cărți. Cuprinsul cărții era de fapt o sinteză a capitolelor din Teza de Doctorat, susținută public la 17 decembrie 1999. Cartea am intitulat-o simplu și la obiect „*Durificarea cu fascicul de electroni*”. A fost publicată la Editura Printech în 2001 și pentru că prima ediție s-a epuizat relativ repede am republicat-o în anul 2002.

Cărțile publicate pe tema tezei de doctorat sunt:

1. "*Durificarea cu fascicul de electroni*" Editura Printech, București, în două ediții 2001 și 2002;
2. "*Tratamente termice superficiale cu fascicul de electroni*" Editura Curtea Veche, București, în anul 2006;
3. „*Procese cu fascicul de electroni*” Editura Curtea Veche, București, în 2008.

Prima carte a fost foarte bine primită în rândul studenților de la Politehnică. Acum, după publicarea ei am văzut mulți oameni din institut, care se uitau cu invidie la mine. *Ce paradox, lumea intelectuală este plină de invidioși, iar unii te și obstrucționează, în ideea să te blocheze. Când atingi piscurile munților cercetării ai deaface și cu vânturile reci ale invidiei. Nu am avut niciodată acest sentiment. Poate, pentru că am venit de undeva de la poalele munților. Dar eu cred că este și o problemă de credință. Nu poți să iubești pe aproapele tău dacă ești invidios.*

Căsătoria cu Lidia

După decesul primei mele soții Nușa (17.12.1999), am răms cu fiica noastră Eliza- Eugenia. Nu voiam să mă recăsătoresc, până într-o zi, când m-am întâlnit la bancă, cu fosta colegă de serviciu Lidia. După reîntâlnirea de la BCR, după cca trei ani și jumătate, din 14 februarie, de ziua îndrăgostiților, așa cum îi place Lidei să spună, ne vedeam destul des. Pentru că ne cunoșteam bine de la serviciu, de la ICPE București, unde am fost colegi, lucrurile au mers destul de repede.

Urma ca să ne căsătorim pe 16 august 2003. Pentru căsătorie am zis: să ținem postul de Adormirea Maicii Domnului, să ne spovedim și să ne împărtășim fiecare și pe 16 august să ne cununăm civil la Primăria sector 2, din strada Olari, și apoi cununia religioasă la Biserica Mărțuța, la părintele Aurel, de unde aparțineam eu cu locuința. Din timp am obținut rezervare la restaurantul Lebăda de pe insula aflată pe lacul Pantelimon. La nuntă a fost multă voie bună, toți cei care au participat au fost numai rude de gradul I.

Am fost într-o rânduială duhovnicească deosebită, de aceea, totul a decurs bine și cu multă bucurie din partea tuturor. Am dat Slavă lui Dumnezeu, pentru tot!

Troița Eroilor din Corbeanca

Într-una din zilele când am fost la Corbeanca, nea Mișu mi-a spus, în casă la el, dorința lui de a face, pe terenul de la brigadă, la răscrucea de drumuri, unde se afla și Moara, un monument închinat eroilor din comună. Imediat am fost de acord, m-am gândit la tata, la faptul ca el a fost decorat, în data de 21.08.1944, cu medalia BĂRBĂȚIE și CREDINȚĂ cu Spade, clasa a III-a, O.Z.873/1944), în cel de-al doilea război mondial 15.08.1943-17.01.1945, pe front, cu Regimentul 2, Artilerie Grea.

I-am spus că fac eu proiectul, o să particip și cu o sumă de bani. Pe lângă asistența tehnică la realizarea Monumentului, am să merg să fac crucea din marmură cu postamentul din granit negru, cu scrierea numelor celor ce au contribuit la realizarea lui, în Pantelimon-București. Am făcut și schițele cu

icoanele și textul de sub acestea. M-am interesat, că în mediul de afară cel mai bine rezistă pictura frescă, cea făcută pe pat de tencuială umedă.

Cei care sunt scriși pe cruce, în ordinea stabilită de nea Mișu sunt: Mișu Ferentz – 71 ani; Anton Valeriu; Dr. ing. Neagu Dumitru; Micu Costel.

Între timp, Troița a fost racordată la iluminatul public al comunei. De Înălțarea Domnului, când se sărbătorește și eroii, se organizează o ceremonie cu depunere de flori, de către elevii școlii, la care participă și Primarul și alte personalități locale. Părintele face o slujbă de pomenire a eroilor, la care se fac colive și se împart diferite pachete. Lista cu eroii din comună a fost făcută de nea Mișu, după unele documente găsite la Primărie. În anul 2011, nea Mișu a mai făcut două plăci din marmură, pe care le-a montat la Troiță, cu numele eroilor, care să fie vizibile de toată lumea. Am participat și eu financiar, la această acțiune.

Gramată jubiliară din Pelerinajul în Țara Sfântă- Israel

În pelerinajul *efectuat de Sfintele sărbători de Paști*, în perioada 28 aprilie- 04 mai 2005, prin Biroul de pelerinaj al Patriarhiei de la Mănăstirea Antim, cu Pr. Argatu Nicolae, mi s-a înmănat Gramata Jubiliară, dată în Sfânta Cetate a Ierusalimului de Arhimandrit Ieronim.

Gramata Jubiliară, (textul integral):

Învredincindu-se de ajutorul Sfintei și celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, cu prilejul Marelui Jubileu și al începutului mileniului al Treilea de Crestinism NEAGU DUMITRU, a pășit cu pioșenie pe tărâmul Sfintelor Scripturi, mergând în pelerinaj la locurile Bunei Vestiri, la Peștera Nașterii Domnului din Betleem, deasupra căreia s-a oprit Steaua cea minunată la râul Iordan, unde s-a arătat Icoana Treimii și Domnul Hristos a primit Botezul de la Proorocul Ioan Înainte Mergătorul, la Ierihon în locurile care amintesc de minunile și de trecerea Domnului prin acest oraș vechi biblic, la fântâna Patriarhului Iacob, la Muntele Tabor, de unde glasul Părintelui ne îndeamnă neâncetat, "Acesta este Fiul Meu cel iubit, pe acesta Să-l ascultați" (Marcu (9:7), la Marea Galileii, la Betania, la Ghetsimani, la Ierusalim – pe înălțimea cea sfântă a Golgotei, la sfântul și de înviere izvorătorul Mormânt, la locul înălțimii de pe Muntele Măslinilor și la celelalte Sfinte Locuri (Iesire 3:5) care au slujit Domnului Iisus Hristos pentru mântuirea noastră.

Împlinind așadar cu harul Domnului călătoria pe urmele Cuvântului întrupat și răstignindu-Se acasă cu noi și bine cuvântate năzuințe, se reasează în Sfânta noastră Biserică, Piatra de temelie a neamului românesc", cu dreapta și neștrămutata credință, cu făgăduința de fapte bune, cu nădejdea de mântuire, către Dumnezeu și către aproapele.

Bucură-te pelerinule către cer de folosul osteneții tale!

Arhimandrit I E R O N I M

Delegat Patriarhal la Locurile Sfinte și superior al așezămintelor Românești de la Ierusalim, Ierihon și Iordan

Senior researcher la ICPE – Cercetări Avansate (CA) București

În decembrie 2006, eram Director tehnic în ICPE- Electrostatica, societate privată. Principalele activități din Electrostatică erau de producție și cca 35% de cercetare.

Din totdeauna eu mi-am păstrat o activitate importantă de cercetare. Participam la competiții și câștigam 2-3 contracte de cercetare la cele organizate de Ministerul Cercetării și Tehnologiei- MCT și mai apoi de Autoritatea Națională pentru Cercetare Științifică- ANCS. S-a întâmplat ca ultimele mele contracte să fie scadente în anul 2006, iar la competiția din acel an, să nu iau punctajul necesar, la cele două teme depuse. Acest fapt a făcut ca să rămân numai cu activități de coordonare de director tehnic, pentru producția de componente și seturi energetice, din societate.

Apăruse în aceiași curte cu noi ICPE- *Cercetări Avansate*, care devenise Institut Național, adică finanțat de la bugetul de stat, tot pe bază de contracte, cu salarii la grilă.

Am mers la directorul general al institutului, Prof. Kappel, pe care îl cunoșteam de mult, de pe vreme când era cercetător, în cadrul secției de Materiale din ICPE, cu un proiect al meu, cu care el a fost de acord. Proiectul era: *ca eu să realizez un laborator de la „zero”, cu un ajutor în oameni și bani, din partea institutului. Să pun în funcțiune o instalație cu fascicul de electroni tip Stegerwald, care era depozitată în condiții improprii, adusă în ICPE prin anul 1980. Să dezvolt cercetări proprii în domeniul tratamentelor suprafețelor metalice cu fascicul de electroni, să brevetez, să public și să transfer în industrie, tehnologia cercetată.*

Din trei ianuarie 2007, la vârsta de 59 de ani, m-am transferat la Institutul Național ICPE- Cercetări Avansate, în funcția de *Senior researcher* echivalentul de *cercetător științific gradul I*, cel mai mare grad din

cercetare. În perioada când eu m-am transferat era o relansare a cercetării în România. Se crease condiții ca salariile să se apropie de cele din Uniune Europeană. Aveam multe sporuri, de doctor, de păstrarea secretului în cercetare, de vechime, de unele depășiri etc., castigul meu era de 1500 Euro. Acesta era un câștig foarte bun. Din păcate această situație a rezistat până la începutul anului 2009, după care a început criza economică. La început ni s-au tăiat sporurile, apoi ni s-a diminuat salariul, prin reducerea la 6 ore apoi 4 ore, în așa fel încât ajunsesem să câștig 500 de Euro.

Amenajarea și dotarea Laboratorului "Tratarea suprafețelor metalice cu fascicul de electroni"

Începuturile mele în noul loc de munca ICPE- CA, au fost grele. Deși cunoștem multă lume din acest loc de muncă, faptul că o luam de la zero, nu a fost o treabă ușoară. La un moment dat *mă gândeam, ca la un destin al meu, de nenumărate ori în viață , a trebuit sa încep ceva de la zero, și cu tenacitatea și priceperea mea, și cu ajutor de la Domnul, să obțin rezultate de excepție.* Așa s-a întâmplat și acum, începând cu ianuarie 2007. Am primit un tehnician pe Adrian Militaru, priceput în domeniul vidului jos și înalt, lucrase o perioadă la Măgurele, în domeniul pompelor de vid. Adrian mi-a fost de mare ajutor, împreună cu el am început să scoatem ansamblele instalației Steigerwald, de sub un strat de moloz și praf și să reparăm pompa de vid preliminar.

În paralel, am convenit să iau un spațiu, un colț din hala de magneți, pentru al amenaja ca laboratorul meu. În acest colț, erau diferite mașini unelte, diferite piese depozitate și totul era negru, de te murdăreai, la cea mai mică atingere. Cu ajutoarele primite spațiul a fost curățat, vopsit în lavabilă, împrejmuț cu rigips, cu geamuri termopan, ușă rabatabilă de garaj, traseu pentru electric, aer de la un compresor mobil, apă curentă, chiuvetă, scurgere apă, săpat șanțuri în pardoseală, pentru cablurile de la instalația de sudură cu fascicul de electroni, tip Steigerwald, pus lămpi de plafon și gresie în tot laboratorul. După aceea, am adus toate componentele instalației Steigerwald, am pus-o pe poziție, am montat-o și cu ajutorul d-lui Arcadie, un colaborator extern plătit, am pus instalația în funcțiune.

Când am obținut prima dată un fascicul de electroni, era într-o seară, se întunecase. *Am trăit un moment de mare bucurie.* Am dat câteva telefoane: d-lui Kappel, d-lui Tănăsescu, să fac cunoscut acest rezultat foarte important. Înainte ca eu să mă apuc de această lucrare, *am avut mulți colegi care mi-au spus, că această instalație cu fascicul de electroni, nu mai poate fi pusă în funcțiune.*

Ce destin, acum cca. 30 de ani, în anul 1977, obtineam tot într-o seară, se întunecase, prima copie xerox, obținută pe o mașină de copiat, asamblată într-o hală din ICPE, tot sub previziunile unor colegi care îmi spuneau: Neagule te-ai băgat într-un rahat, nu o să scoți tu copii xerox din grămada asta de piese, nicodată.

Curajul meu tehnic a fost mare, a fost probat de mai multe ori în viața mea. Dar ajutorul primit în mod tainic, de la bunul Dumnezeu, a fost și mai mare. Acum, cand scriu aceste rânduri, când trec în revistă îndreaga mea activitate de aproape 46 de ani, dau Slavă lui Dumnezeu pentru tot ajutorul primit!

Si astfel, am reușit conform înțelegerii inițiale cu d-l Kappel, cu ajutoarele primite, să inagurez „Laboratorul de Tratamente superficiale pe suprafețe metalice cu fascicul de electroni”, cu cercetări principale în domeniul meu „Durificarea cu fascicul de electroni”.

La vizita făcută în laborator, directorul general Kappel a spus: *Îmi place ce ai făcut.* D-l Kappel era foarte zgârcit în a face aprecieri pozitive, de obicei, la asemenea vizite critica unele nerealizări.

Premierea invenției în cadrul Expotehnica 2008 din Bacău

În noiembrie 2008, am participat în cadrul standului ICPE CA București, cu invenția al cărui autor sunt „Durificarea cu fascicul de electroni”, precum și cu prospecte și piese durificate cu fascicul de electroni, la Salonul Regional al Cercetării EXPOTEHNICA 2008, din Bacău.

În cadrul salonului mi s-a acordat „Diploma de Excelență cu Medalie, INVENTICA 2008”, de către Institutul de Inventică Iași, pentru invenția „Durificarea cu fascicul de electroni”

A fost pentru prima dată când în cadrul Institutului de Cercetări Avansate, ICPE CA București, am avut un stand propriu, în care am expus o invenție, care era deja brevetată, un poster A0 cu întreaga problematică a invenției, prospecte și piese durificate cu fascicul de electroni, adică cu aplicații ale invenției, pe produse de mare serie. Piesele erau din producția ABB, pe care Electroapartaj București, le utiliza în producția de contactori.

Deși, eu construisem un laborator în cadrul ICPE CA, pusesem o instalație cu fascicul de electroni în funcțiune, ca să am cu ce face experimentările și producția de „componente metalice durificate cu fascicul de electroni”, unii colegi se îndoiau de utilitate acestei tehnologii în industrie. În cadrul Salonului Regional al

Cercetarii EXPOTEHNICA 2008, din Bacău, juriul a apreciat foarte mult invenția și finalizarea ei, pe piese din producția de serie. Specialiștii din cadrul Institutului de Inventică Iași, care patronau Salonul din Bacău, mi-au acordat „*Diploma de Excelență cu Medalie, INVENTICA 2008*”.

După acest episod mulți s-au convins că ceea ce făceam eu, este ceva de mare noutate și mai ales de mare utilitate. De câte dovezi mai aveau unii nevoie să vadă, ca să creadă. Dar așa este în cercetare, trebuie să-i convingi și pe invidioși și pe cei rău voitori. *Prin această diplomă și medalie, prin brevetarea invenției și prin Teza de Doctorat, pe aceiași temă, se pare că am reușit. Toți necredinciosii, chiar dacă nu au crezut, au tăcut.*

Pagina WEB de pe internet

Este o pagină Web cu *cercetările mele originale*, care se găsește pe internet la adresa: www.dumitruneagu.ro, pe care am intitulat-o „*Durificarea cu fascicul de electroni*”. Pagina am realizat-o în anul 2010, cu ajutorul firmei IT Exclusive Line srl, condusă de studentul Ștefan. Toate materialele din conținutul acestei pagini au fost pregătite de mine, iar traducerea în limba engleză, a făcut-o fiica mea Eliza.

De la sfârșitul anului 2015, mă îngrijesc să realizez a doua pagină Web, *duhovnicească*, pe care am să o intituliez „*Cartea mea de viață și de credință*”. Care va cuprinde publicațiile mele ca autor de până acum.

Doresc ca prin realizarea acestor pagini de pe internet, să fac cunoscut preocupările mele și mai ales să împărtășesc din experiența mea, celor dornici de cunoaștere și de progrese duhovnicești.

Publicarea biografiei personale în Enciclopedia Personalităților din România

În primăvara anului 2010, am fost solicitat de către un reprezentat al Editurii Who is Who, pentru un interviu. Am primit cu bunăvoință propunerea lor, ca să-mi publice biografia mea, în Ediția a V, a prestigioasei publicații. Astfel că, după mai multe corecturi, bibliografia mea a fost publicată la pagina 916.

În fiecare an am reactualizat biografia mea pentru a fi publicată și în edițiile următoare: VI- 2011, VII- 2012, VIII-2013, IX-2014 și în următorii ani.

Despre importanța publicării bibliografiei mele, am să dau un citat din cuvântul introductiv la Editia X din anul 2010, al fondatorului și editorului Ralph Hubner, care spunea: „*Preluarea biografiei dumneavoastră în paginile Enciclopedia Personalităților din România, reprezintă recunoașterea aspirațiilor dumneavoastră și a muncii depuse și este totodată o evidențiere bine-meritată a muncii dumneavoastră de o viață*”.

Am ales pensionarea

Am povestit, despre unele dificultăți apărute în cercetare legate de finatare, de câștigarea unor contracte etc. Ajunsesem să zic: *Ma bat cu ei sau ma pensionează?* Cum un bun creștin nu se bate, am zis: *să alegă Domnul. Si eu am început să caut documente pentru pensionare.*

După lege la limita de vârstă, eu ar fi trebuit să ies la pensie în septembrie 2013, la vârsta de 65 de ani. Pentru că am lucrat 18 ani în grupa a II-a de muncă (în stația pilot, ca unitate nucleară de la Electrostatica), urma să mai primesc o reducere de la limita de pensionare, de 4 ani și 6 luni. Așa că în 15.10.2010, am depus dosarul de pensionare, continuând să mai lucrez până la apariția decizie

La vârsta de 62 ani și o lună am ieșit la pensie, la limită de vârstă, conform cu Decizia nr. 247817 din 04.11.2010. După o vechime în muncă de 49 ani 2 luni și o zi, care provine și prin adăugarea celor 4 ani și 6 luni, vechimea din cei 18 ani de lucru în grupa a II-a de muncă.

După primirea deciziei de pensionare a mai lucrat până în luna ianuarie 2011. Inițial am dorit să mai lucrez, dar din cauza atmosferei create, a diminuărilor orelor de program la 4 ore/pe zi, din cauza situației financiare precare din cercetare, am hotărât să merg la pensie.

În data de 01.02.2011, prin Decizia nr.38, am încheiat contractul de muncă la INCDIE ICPE- CA București.

Și astfel, s-a încheiat o activitate profesională pe care am început-o în 26.07.1965, la nici 18 ani impliniți și am încheiat-o la 01.02.2011, la 62 de ani și 4 luni, după 45 de ani și 6 luni, în care nu am avut decât 3 zile de concediu medical și acelea pentru studii, pentru care îi mulțumesc bunului Dumnezeu.

Pensionar după aproape 46 de ani de muncă

Din data de 01.02. 2011, am lichidat activitatea de cercetare din ICPE-CA București și am trecut efectiv la pensie.

În continuare am mizat pe două activități principale. Activitate de ctitorire a Bisericii „*Înălțarea Sfintei Cruci*” din Corbeanca, pe terenul moștenit de la tatăl meu și activitatea de *redactare a unor cărți* cu conținut religios.

Schimbarea unei stil de viață, care a fost croit și exersat timp de aproape 46 de ani, nu a fost ușor. Am trecut prin mai multe momente de criză de personalitate și dificultăți de trecere la noul stil de viață. De la funcțiile de conducere, pe care le-am avut, cu activități dinamice și multe colaborări, la munca individuală fără concurență, de acasă. La început munceam foarte mult la calculator, lucram 7-8 ore pe zi. Aceasta îmi provoaca o stare de oboseală psihică și o problema cu vederea. După aceea am mai redus munca la calculator și am inclus în programul zilnic, mersul pe jos și plimbări în parcul Morarilor, aflat în apropierea casei.

Munca în teren la Biserica „Înălțarea Sfintei Cruci” din Corbeanca nu a început. Aici nu am avut mult de lucru. Am așteptat numirea de părinte paroh, care să se ocupe efectiv de construcția bisericii și de activarea noii parohii înființate.

Pentru că am fost prezent acasă, au apărut mai multe activități casnice, pe care a trebuit, de voi de nevoie, să le fac. În multe zile am avut grija de Clara, iar uneori o luam de la grădiniță și stam până seara târziu cu ea în parc sau acasă. Din anul 2015, o luam pe Clara vinerea de la școală, stă la noi până târziu, când vine fiica mea Eliza să o ea. După programul din vară, fac împreună cu ea *“pictura de icoane pe sticlă”*. Deocamdată Clara este foarte încântată, mai ales ca primește diferite *“comenzi”* pentru icoane pe sticlă. Din iulie 2016, Clara va începe și *“pictura de icoane pe lemn”*, din cadrul atelierului de la Muzeul satului din București.

Scrierea a șapte cărți , cuprinse într-un Tratat

Începând din februarie 2011, după ieșirea mea efectivă la pensie, am început un proiect mareț, să studiez, să redactez și să public, pe baza experienței mele de viață și religioase, șapte cărți și apoi să le cuprind într-un *“Tratat”* pe care l-am intitulat *“Cartea mea de viață și de credință”*.

Proiectul acesta cuprinde șapte cărți, după cum urmează:

Cartea I, (2011), care cuprinde *“Cronologia evenimentelor din Biblie”*, începând cu Creația (5508 î.H.) *“de la facerea lumii”* și până la Apocalipsa scrisă de Ioan Teologul (64 d.H.), fiind în exil în insula Patmos.

Cartea a II-a, (2011), *“Cunoștința despre Dumnezeu, puterile cerești și apostoli”*, cuprinde cunoștința (teologia) despre Dumnezeu și lucrările Lui, pe temeiul Revelației dumnezeiești, fiind necesară creștinilor pentru mântuire.

Cartea a III-a, (2012), *“Pelerin la locurile sfinte și la sfinții Părinți”*, prezintă cele mai importante locuri vizitate, din lume și din România. Ea cuprinde fotografiile personale din pelerinajele efectuate, hărți și ilustrate, sfinte moaște, comentarii la obiect despre obiectivele vizitate, trăiri personale și multe comentarii religioase specifice zonei geografice vizitate.

Cartea a IV-a, (2013), *“Învățăături către fiica mea Eugenia”*, am scris această carte ca o formă de a continua transmiterea învățăturii creștine ortodoxe și a experienței mele de credință, către fiica mea. Pentru a se lua aminte de cum trebui să trăim, pentru a duce o viață în credință de Dumnezeu, pentru a ne mântui.

Cartea a V-a, (2013), *“Viața și familia mea - Consemnări și imagini”*, reprezintă principalele „Consemnări și imagini” din familia mea, începând cu data de 22 iunie 1941, când tatăl meu a fost mobilizat la război și până la sfârșitul anului 2012, după un an de pensionare (la 64 de ani). Acopăr în felul acesta o perioadă de 71 de ani de viață a familiei mele.

Cartea a VI-a, (2013), *“Talantul meu, Realizarea de unicate în cercetare”*, Construcția de instalații și produse, unicate în cercetare, acesta a fost Talantul meu de la Domnul. În cei 46 de ani (26 iulie 1965 – 01 februarie 2011), am îmulțit acest talant dat de Domnul, prin realizările mele din cercetare.

Cartea a VII-a, (2014), *“Toată viața m-am luptat să-L descopăr pe Hristos”*, tratează nevoința mea de o viață, care trebuie să fie aceeași cu a fiecărui creștin ortodox, în a-L descoperi pe Hristos, plecând de la cercetarea Sfintei Scripturi și până la trăirea în Hristos.

Publicarea TRATATULUI “Cartea mea de viață și de credință”

Tratatul este de fapt Cartea a VIII- a și l-am publicat în anul 2015.

În Tratatul *“Cartea mea de viață și de credință”*, cărțile I- VII sunt prezentate în sinteză. Pentru cei care doresc să le cunoască conținutul lor integral, trebuie să le caute și să le consulte la Biblioteca Națională a României.

Am dorit să scriu acest *“Tratat”*, ținând seama de un principiu cunoscut de mine din vechime, care zice: *“în viață trebuie să lași ceva în urma ta, cel puțin: o casă, un copil și să plantezi un pom sau să scrii o carte”*.

La baza nevoinței mele a stat îndemnul Mântuitorul Iisus Hristos care zice că atât omul cât și pomul *“după roadele lor îi veți cunoaște”* [Matei 7:20]. Deci, pomul se cunoaște după roade și omul după fapte. Nu este un merit să trăiești mult, important este să trăiești cu folos, iar pentru aceasta trebuie să ai și o educație de la părinți, pe care eu am avut-o.

Eu am mai spus de mai multe ori, că diferențele dintre oameni o fac *educația, cultura și credința*. Pe lângă cei șapte ani de acasă și a celor patru ani de școală din satul Corbeanca, în cadrul educației din copilărie, un loc important l-a ocupat *religia*.

Am fost un om norocos, în primul rând ca m-am născut ortodox. Și în al doilea rând, că am avut în mama mea Ecaterina- Tinca, un părinte evlavios, cu frică de Dumnezeu. Mama ne-a transmis tuturor din casă, dragostea față de Domnul Hristos. Iar atunci când eram departe de casă, Mama m-a ajutat cu rugăciunile sale.

Acum, după ce am scris aceste cărți, pot spune că: cele trei mari preocupări din viața mea au fost: *sa-L decopăr pe Hristos, să mă întâlnesc cu Hristos și să trăiesc în Hristos*.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu voi continua să public. Ținta mea este, să scriu și să public o serie de 12 cărți, pe teme de viață și de credință și să închei astfel, ciclul propus de mine după pensionare.

Activități pentru ctitorirea Bisericii Înălțarea Sfintei Cruci din Corbeanca

Întreaga istorie a activităților legate de ctitorirea Bisericii „Înălțarea Sfintei Cruci” din Corbeanca, pe terenul primit moștenire de la tatăl meu, este descrisă în cadrul capitolului 19, al cărții a V-a, *Viața și familia mea, Consemnări și imagini*, Editura Curtea Veche, București, 2013. Aici voi arăta principalele activități realizate de mine până în prezent, octombrie 2012. Am un PUZ aprobat pentru biserică, am aprobarea Permanenței Sfântului Sinod de construire a bisericii, am un cadastru de dezmembrare a terenului în parcele de cca. 1000 mp, am donat Arhiepiscopiei Bucureștilor, suprafața de teren de 1019 mp, pentru biserică. Am realizat cu ajutorul arh. Crișan și a arh. Popa proiectul bisericii, care a fost verificat de arh. Irina, din cadrul Arhiepiscopiei. Arh. Popa a operat în proiect, observațiile facute de arh. Irina. Am căutat părinte paroh pentru Biserica Înălțarea Sfintei Cruci. La începutul anului 2012, după mai multe variante de părinte paroh, găsite de mine, dar și de Pr. Cons. Veniamin, am acceptat ultima variantă a Pr. Cons. s.a., cea a d-lui Dumitru Florea, student la Facultatea de Teologie din București, ultimul an, la vârsta de 40 de ani, care s-a speriat și a găsit motive să părăsească obiectul asumat în scris.

În data de 20.11.2012, am obținut Decizia Chiriarhala Nr. 5/ 2012, semnată de PF Daniel, prin care decide: *Art.1 Se înființează parohia Înălțarea Sfintei Cruci- Corbeanca din localitatea Corbeanca, județul Ilfov, Protopopiatul Ilfov Nord, începând cu data de 14 august.*

Este ca un făcut, în această acțiune de ctitorire, când se clarifică unele acțiuni, când altele se tulbură. Acum, în anul 2016, sunt aproape ca la început.

Mă rog bunului Dumnezeu pentru a mă ajuta, pentru a găsi un părinte paroh ca să se nevoiască, să găsim sponsori și poate o să apuc și eu să văd Biserica “Înălțarea Sfintei Cruci” din satul Corbeanca, cel puțin la roșu. Doamne ajută!

Mai sosesc roade din cercetare

În luna august 2013, am primit acasă *Brevetul de invenție nr. 123549, publicat în 30.07.2013*, care este rodul ultimelor mele cercetări proprii, aste o derivată din tema de cercetare de la Teza de doctorat. Cerere de Brevet de invenție, nr. 123549 a fost depusă din 31. 05. 2007, Titular INCDIE ICPE- CA București.

Autorul invenției: dr. ing. Dumitru NEAGU

Titlul invenției: *“Procedeu de durificare a suprafețelor metalice cu fascicul de electroni”.*

Invenția se referă la un procedeu de durificare prin aliere a suprafețelor metalice cu fascicul de electroni în benzi succesiv suprapuse, cu topirea și solidificarea rapidă la suprafața a elementelor de aliere prestabilite, sub formă de pulbere sau folie și a materialului de bază, utilizat la durificarea unor zone intens solicitate la uzură de pe piesă, pentru materiale necalibile dar și a celor calibile, pentru a obține proprietăți mecanice superioare, în special duritatea, față de materialul netratat.

Domeniul de aplicare este de a obține straturi dure pe componente din oțel calibil (aliat sau nealiat) s-au necalibil și fier electrotehnic s-au alte materiale din domeniul electrotehnic și mecanică fină, energetic și aeronautică.

Este un brevet la care țin foarte mult, pentru că este rezultatul cercetărilor mele proprii din domeniul deschis de mine, prin Teza de Doctorat, susținută în decembrie 1999.

Publicarea biografiei personale în Dicționarul Personalităților din România

În ziua de 24 aprilie 2013, un reporter de la ONG ECO EUROPA, m-a contactat și mi-a solicitat un interviu, pentru a-mi publica Biografia personală, în Dicționarul Personalităților din România, pentru a fi publicată, în ediția din anul 2013. Cu această ocazie mi s-a înmănat un Certificat de înregistrare și o Diplomă de onoare pentru sprijinul acordat ECO – EUROPA, ONG ROMÂNIA .

Publicarea biografiei personale în Dicționarul personalităților din Romania s-a produs în decembrie 2013, dar și în edițiile din 2014, 2015 și 2016 (anul în care scriu acest material).

Despre importanța publicării biografiei mele în *Dicționarul personalităților din România*, am să dau un citat din Prefața la Ediția 2013, al redacției, care spune: *“Includerea în paginile actualei ediții (a biografiilor dumnevoastră) nu a fost condiționată de nici un fel de obligație, singurul criteriu fiind recunoașterea valorii acestora în rândul comunității pentru activitatea avută până în prezent”.*

Articolul “Istoria Xerografiei din România”

Pe la începutul lunii iunie 2013, d-l prof. Tănăsescu, fost director general al ICPE București, pe vremea când eu eram șeful colectivului de cercetare, proiectare și execuție „Mașini electrostatice de copiat”, din cadrul laboratorului Electrostatica, mi-a telefonat. Uite ce te rog, îmi spune d-l Tănăsescu: să pregătești tu un articol despre *“Istoria xerografiei românești”*, dar așa cum știi tu!!!, cu întâmplări care au avut loc, fără prea multe date tehnice. Vreau să-l prezentăm în adunarea aniversară a înființării ICPE. Da, sigur, îi spun eu, am să mă ocup de material și vă dau un semnal când sunt gata. Atunci când d-l Tănăsescu mi-a spus: să scriu materialul cu multe întâmplări “așa cum știi tu” m-a trimis cu gândul, ca d-l Tănăsescu citise catea a VI-a, *“Talantul meu, Realizarea de unicate în cercetare”*, scrisă de mine. Nu știu cum și de unde a procurat un exemplar? Poate de la Biblioteca Națională a României, sau poate de la Editură. În acea carte eu am povestit multe din realizările profesionale, prin prisma unor întâmplări reale de viață, din mijlocul colectivelor cu care am lucrat.

Când d-l Tănăsescu m-a anunțat ca să particip la adunarea prilejuită de a 60- a aniversare a existenței ICPE București, eu trebuia să merg, pentru a șasea oară, în Sfântul Munte Athos (03- 10.10.2015). Mi-am cerut scuze și am spus: poate cu altă ocazie! Așa că, nu știu dacă articolul scris de mine și transmis prin e-mail d-lui Tănăsescu, a fost prezentat de cineva în cadrul acelei adunări. *Era un articol care arăta realizările deosebite ale noastre în domeniul Xerografiei, care au reprezentat o premieră absolută pentru România.*

Ajutoare pentru tabăra de la Valea Plopului, la părintele Tănase

După înmormântarea mamei mele, trebuia să merg cu unele ajutoare la părintele Tănase, de la Valea Plopului, aveam casa plină cu ajutoarele pe care urma să le duc părintelui.

Pe data de 24.03.2015, am ajuns la Valea Plopului, cu ajutoarele pregătite de mine. Mașina era arhiplină, erau lucruri și pe scaunul de lângă șofer. I-am dat o pungă cu lucruri pentru părinte, printre care și două exemplare din cartea a VII-a, „*Toată viața m-am luptat să-L descopăr pe Hristos*”, scrisă de mine și publicată la sfârșitul anului 2014. Urma ca după ce servim masa să-i predau și celelalte lucruri.

La masă am tot discutat. M-a întrebat de mama, i-am povestit că de la ea moștenesc evlavia în credință, după care mia zis: *a-ți iubit-o mult pe mama? Da, sigur, îi răspund eu.* După care părintele îmi zice: Ar trebui, dacă faceți parastasul de 40 de zile, pentru mama în sâmbăta lui Lazăr (de fapt la 26 de zile), pentru că în săptămâna Mare nu se fac parastase și nici în săptămâna Luminată, tocmai în sâmbăta Tomii se mai pot face. Chiar dacă a-ți făcut atunci parastasul (la 26 de zile), este bincuvântat. Dar, pentru că la 40 de zile împlinte, sufletul mortului se prezintă în fața Mântuitorul Iisus Hristos, la judecată, este bine ca atunci să facem „*Ridicarea Panaghiei*”. Nu știam exact ce înseamnă aceasta. Părintele mi-a spus, ca eu să mă îngrijesc ca să împart cozonac și ouă roșii și danșii fac acolo (la Valea Plopului) o colivă. Deci, urma ca eu să revin la dânsul în sâmbăta Tomii, pentru această slujbă. Puteți veni? ma întrebat părintele, sigur, fac tot posibilul, i-am zis eu. Și așa ne-am despărțit. Mergeam spre casă și mă gândeam: *ce taină, cum mamei mele i-a rânduit Hristos (pe care toată viața l-a iubit), ca la întâlnirea cu El (la judecata particulara), să aibă parte de o slujbă adevărată cu tot ceea ce trebuie. Doamne Slavă Ție!*

Ajutoare pentru copii din Asociația Sfântul Stelian

Multe ajutoare cu haine și cu diverse obiecte casnice am dus, în diferite etape, mai ales în postul Crăciunului, la Asociația Sfântul Stelian, la d-na director Luminița Vlad. Le trimeteam pentru “Căminul de copii” din localitatea Greaca, Ilfov. Deși mi-am exprimat dorința să ajung la Greaca, de fiecare dată ajutoarele mele le-am dus la sediul din București al asociației, având promisiunea ferma ca ele vor ajunge la copii din căminul Greaca.

Nu am renunțat să ajung personal la căminul de copii din Greaca. Doamne ajută!

Scrisoare către fiica mea Eugenia Eliza - Ora de religie

Biserica, școala, părinții și bunicii, copiii aflați la școală, cu toții, s-au aflat în alertă maximă. La propunerea unui grup restrâns din Parlament (1-2 ratăciți), s-a pus problema ca "ora de religie" să fie opțională și frecventarea ei să se facă pe baza unei cereri, semnată pentru cei mici de părinți. Și eu am intrat în alertă, mai ales când am auzit de la Clara (nepoțica mea din clasa a II-a), influențată de niște discuții cu cei de acasă de la ea și de la soacra Elizei, că poate nu ar trebui să mai participe la "ora de religie".

În scrisoarea a II-a, transmisă Elizei prin e-mail în data de 02.02.2015, i-am amintit de multe lucruri și în special de cartea a IV-a, „Învățăături către fiica mea Eugenia”, scrisă de mine special pentru ea. Pentru că în această carte am clarificat în întregime, de ce ne trebuie religia, de ce trebuie să credem în Hristos, de ce trebuie să ne mântuim. I-am amintit, ce ne spune Hristos: „Fără Mine nu puteți face nimic”.

I-am mai spus Elizei: „Eu m-am străduit ca pe tine și apoi pe Clara, să vă țin aproape de credință în Hristos, să vă rugați, să postiți, să vă spovediți și să vă împărtașiți cu Trupul și Sângele Domnului, pentru mântuirea voastră și a mea. Acum a venit timpul, ca tu să faci ceea ce ai învățat, să-i lămurești pe ceilalți din apropierea Clarei și pe Clara, de necesitatea orei de religie din școală. Te rog să stai de vorbă cu toți și la toamnă, sau poate în vară, să faci o cerere la școală, pentru ca, Clara să urmeze ora de religie de la școală”.

Între timp toți factorii amițiți de mine, au acționat din plin și cu succes. Dar cel mai important lucru a fost mărturisirea Clarei, la întrebarea directă a Elizei; *vrei să mergi la ora de religie?* Clara a răspuns: Eu vreau să merg la ora de religie. De aici lucrurile au fost simple. Eliza a semnat cererea tipizată de înscriere a Clarei, la ora de religie.

Când am auzit de la Eliza, care a fost răspunsul Clarei, la prima vizită a Clarei la noi acasă, i-am promis un cadou. *Știam că mărturisirea ei a fost de la Domnul, dar pentru ca să o încurajez, i-am dat un cadou, pentru că ea a mărturisit singura, dorința de face ora de religie.*

Donații făcute de mine, pentru “Catedrala Mântuirii Neamului” românesc

Lucrările la Catedrala Mântuirii Neamului au început în noiembrie 2010.

Până acum am fost prezent la două evenimente importante:

- La pelerinajul și la sfințirea fundației catedralei, din 24 octombrie 2011;
- La pelerinajul de Florii de pe șantierul Catedralei, din 27 aprilie 2013.

Cu siguranță că se vor organiza și alte pelerinaje în acest loc, poate după încheierea construcției la roșu a Bisericii Catedralei.

Am dorit să contribuie și eu, cu sume importante, la construcția “Catedralei Mântuirii Neamului”, considerând că aveam nevoie de o catedrală mareață, care să fie pentru tot neamul românesc, mai ales că ea a fost dorită din vechime. *România Ortodoxa avea nevoie de o catedrală reprezentativă, pentru mântuire, pentru o casă a Domnului pe pământ, mare impunătoare.*

În iunie 2016, când scriu acest material, Catedrala Mântuirii Neamului este realizată în proporție de 70%, urmând ca în iunie 2017 edificiul să fie finalizat la roșu, fapt ce va permite oficierea de slujbe în noul lăcaș de cult.

În cartea “Pelerinaj la locurile sfinte și la sfinții părinți” în anul 2012, scriam: *Acum, când scriu aceste rânduri mă rog bunului Dumnezeu să mă ajute să trăiesc, să văd și eu la gata, cel puțin la roșu Catedrala. Am să mai contribuie financiar și în anii următori la construcția Catedralei Mântuirii Neamului. Doamne ajută!*

Donații făcute la mănăstiri, biserici și persoane cu mulți copii

Activitatea mea de donații și ajutorare, este ca o continuare a tradiției familiei noastre. Am mai povestit în cărțile pe care le-am scris, cum mama înainte să ne așezăm la masa de prânz, ne trimetea pe noi, pe mine și pe sora mea, cu câte o porție de mâncare caldă la două familii nevoiașе, care se aflau în vecinătatea noastră, în satul Corbeanca. Bunicul Gheorghe Olteanu și cu tata, când mergeam de sărbătoarea Adormirea Maicii Domnului (Sfânta Maria), la Mănăstirea Căldărușani, lăsa alimente și bunuri, pentru pomenirea membrilor familiilor noastre. De aceea acum mă bucur să spun, că eu am putut să continui această tradiție, care are rădăcini adânci în neamul nostru. Amintesc aici numai câteva din bisericile și mănăstirile, unde am ajutat mai consistent.

Biserici: Buna Vestire- Corbeanca, Înălțarea Domnului- Mărcuța Pantelimon, Sf. Ioan Botezătorul- Pantelimon, Sf. Pantelimon- din cadrul Spitalului Sf. Pantelimon, Sfinții Împărați Constantin și Elena- bariera

Vergului, P-ța Muncii, Paraclisul din cadrul Caminului de fete din Brănești- Ilfov, Sf. Nicolae- Sicrita- Râfov, Prahova;

Manastiri: Căldărușani și Cernica, Pasărea- Ilfov, Sf. Ioan Casian- Targușor, Dobrogea;

Sfântul Munte Athos- Grecia: Schitul românesc Prodromul, Schitul românesc Lacu, Chilia Sfântu Gheorghe- Kapsala.

Am să amintesc deasemenea, că am selectat familii cu copii mulți și le-am trimis pachete și bani prin poștă. De fiecare dată când făceam aceasta o visam pe bunica mea Varvara, bucurându-se, ea a născut de 18 ori și i-au trăit 9 copii, printre care și tatăl meu.

Toate acestea le-am făcut respectând legea fundamentală a lui Hristos și a creștinismului, care spune: *“să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”*.

Finalizarea lucrărilor de la monumentul din cimitirul Corbeanca

După decesul mamei mele Ecaterina Tincea din 10.03.2015 și înmormântarea ei în locul de veci al familiei din cimitirul Corbeanca, am stabilit, ce trebuie făcut la monumentul existent, pentru parastasul de un an. Pentru că parastasul de un an cade în iarnă, în data de 5.03.2016, *sâmbătă, zi de dulce*, mi-am spus că în vara (2015), trebuie să fac unele îmbunătățiri.

Principalele îmbunătățiri au constat în: *șlefuit mozaicul și marmura monumentului, vopsit gardul metalic cu bronz argintiu, cioplit în marmură*: INRI- pe cruce, 2015- anul decesului mamei și locul de fotografie- de pe cruce la intersecția brațelor, *executat o fotografie pe marmură, a părinților mei împreună, color*, dimensiunea 11x15 cm.

Lucrările au fost executate la cimitir de nepotul meu Adrian (băiatul cel mic al surorii mele), în care eu i-am asigurat toate colaborările.

La finalizarea lucrărilor i-am spus lui Adrian, că locul părinților mei și a bunicii lui, îl dau lor. Mai ales că sora mea Fălița, în ultimul timp, și-a exprimat dorința ca să fie înmormântată în locul de veci de la Corbeanca. *I-am spus lui Adrian, că de acum tu vei fi cel care îl vei administra și te vei ocupa de locul de veci de la Corbeanca.*

La parastasul mamei de un an, am făcut sfințirea, pentru toate lucrările de îmbunătățire executate la locul de veci. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ajutorul dat. Doamne ajută!

M-am apucat să pictez icoane pe sticlă

După cursul de *“pictură icoane pe sticlă”*, făcut împreună cu Clara, nepoțica mea, la Muzeul satului, în vara anului 2015, ca să o stimulez, m-am apucat să pictez și eu icoane pe sticlă. Am completat trusa noastră de pictură, cu tot ce trebuia și am stabilit că Vinerea, ziua în care o luăm pe Clara de la școală, la noi acasă, să facem pictură. Principala grijă a mea a fost să asigur modele de pictură. Ceea ce este interesant și în același timp stimulat, este că, Clara primește comenzi de la colegii ei de clasă și de la colegiile de serviciu ale mamei ei Eliza, fiica mea. O parte din aceste comenzi, sub forma de gratuitate, au fost onorate deja de Clara. Și eu am început să dăruiesc din icoanele pictate de mine pe sticlă, după ce le-am sfințit la părintele Aurel Nicolae de la Parohia Mărcuța- Pantelimon. *Mă rog bunului Dumnezeu să putem păstra acest ritm. Doamne ajută!*

Clara de Halloween și scrisoarea către fiica mea

Ca de fiecare dată, vinerea la 11,45, o luăm pe Clara de la școală, apoi mergem la noi acasă. Când o așteptam să vină de la clasă, în curtea școlii, am văzut scene de neimaginat, copii mai mari sau mai mici costumați în vrăjitoare, cu maști macabre, mantii negre cu glugă, cu nasuri corioate și bentițe cu coarne roșii de diavol. Atunci am realizat că aici, se întâmplă ceva legat de fenomenul satanist, important din occident, la care școlile și părinții au cuplat pe nesimțite - sărbătoarea de Halloween. După puțin timp apare și Clara, cei drept mai decent, costumată în vrăjitoare *“mai bună”, “mai normală”*. Ea era foarte încântată că tatăl ei, ia luat o rochie și ea și-a confecționat din prospecte comerciale, un gen de mătură. *Buni, îți place cum arat, sunt o vrăjitoare*, îmi zice Clara. *Dar ce este măi, pentru ce te-ai costumat așa*, zic eu. *Cum nu știi? de Halloween*, îmi zice Clara. Atunci eu îi spun: *est o prostie, aceasta nu este o sărbătoare creștină*. Și am plecat acasă așa, pentru că Clara dorea ca și buna, Lidia, soția mea, să o vadă în costumul acela (de vrăjitoare). Când am ajuns acasă, i-am făcut o fotografie, nu știam că a doua zi am să scriu aceste rânduri. M-am hotărât să-i scriu și Elizei, fiica mea și mamei Clarei, când am citit știrea, că la sărbătoarea de Halloween, într-un club din capitală, a avut loc un incendiu în urma căruia au murit 27 persoane și 160 au fost grav răniți (se pare că numărul morților a ajuns la 60).

În scrisoarea a IV-a transmisă Elizei prin e-mail, în data de 31.10.2015, i-am amintit de multe lucruri și în special de grija pe care trebuie să o avem părinți și bunici de copii noștri, să ne ajutăm copiii să se ferească de sărbătorile satanice. Este nevoie să avem în permanență o părere personală, în spiritul dreptei credințe. De ce? Pentru că la formula *“După părerea mea....?”*, să ai o părere în spiritul dreptei credințe. Dar pentru aceasta trebuie să citești: *cărțile scrise de mine și Sfânta Scriptură – Biblia*.

Nu uita, un om informat poate cădea mai greu în capcanele vieții întinse de diavol și acolo unde tu nu poți, vine Domnul și te ajută, de aceea trebuie să ne rugăm zilnic. Doamne ajută!

Scrierea și publicarea seriei a doua din ciclul propus de 12 cărți

După publicarea Tratatului *“Cartea mea de viață și de credință”*, în anul 2015, care de fapt este cartea a VIII-a și care cuprinde în sinteză cărțile I- VII, am continuat să scriu și să public.

Ținta mea a fost, să scriu și să public seria de 12 cărți, pe teme de credință și să închei astfel, ciclul propus de mine după pensionare, pentru catehizare mea și a cititorilor mei. Până în anul 2015, am scris și publicat prima serie de 8 cărți, cuprinse în Tratatului *“Cartea mea de viață și de credință”*. Am continuat să scriu și să public cea de a doua serie de 4 cărți astfel:

Cartea IX-a, (2015), *“Predica de pe munte a lui Hristos – Comentarii duhovnicești”*, cuprinde „comentarii duhovnicești”, la predica rostită de Hristos pe Muntele Kurun Hattin (Coarnele Hattinului), care, de atunci încolo, se cheamă Muntele Fericirilor. Predica de pe munte este cea mai importantă revelație a creștinismului.

Cartea a X-a, (2016), *“Cele trei minuni ale lui Hristos din fiecare an – Comentarii de pelerin”*, cuprinde „comentarii de pelerin”, legate de cele trei mari minuni care se întâmplă în Țara Sfântă – Israel, în fiecare an, de praznicele Împărătești ale Bisericii Ortodoxe. 1) Pogorârea luminii necreate, la Mormântul Sfânt; 2) Schimbarea sensului de curgere a apei Iordanului; 3) Pogorârea norului, care se formează deasupra Taborului.

Cartea a XI-a, (2017), *“Să fim creștini ortodocși în tot și în toate”*, cuprinde un îndemn duhovnicesc pentru toți creștinii ortodocși, de a fi, pentru a nu pierde mântuirea, creștini ortodocși în tot și în toate, adică în tot ce întreprindem și în toate ceea ce facem. Conținutul este structurat pe patru direcții principale, dată de tematica celor patru părți ale cărții ș.a: I- Despre creștinismul ortodox adevărat; II- Tulburarea Ortodoxiei de unele dominațiuni și practici oculte; III- Sărbători creștine influențate de practici păgâne; IV- Noua ordine a lucrurilor din știință și religie a lumii, zguduie ortodoxia.

Cartea a XII-a, (2017), *“Cea de a doua venire a lui Hristos – Comentarii duhovnicești”*, cuprinde „comentarii duhovnicești”, asupra problemei fundamentale a creștinilor ortodocși din toate timpurile; *Învieerea în Împărăția lui Hristos și Întâmpinarea Mântuitorului în Slavă, la cea de a doua venire a Sa pe pământ*. La cea de a doua venire a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, toți cei credincioși dintre cei vii cu cei credincioși care au înviat vor fi răpiți pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh.

Cartea a XII-a, încheie seria de 12 cărți scrise de mine pe teme de credință. Cartea promovează *“A doua venire a Domnului Hristos”* care pentru creștinul credincios este ziua bucuriei, a fericirii și a veseliei, pentru că ziua aceasta înseamnă sfârșitul mahnirilor, viață veșnică, fericire, dreptate.

Donație de carte și aprecieri de la cititorii mei

Toate cărțile publicate au făcut obiectul unor donații. Am început cu membrii familiei, cu rudele mele de gradul I, cu cei 28 de veri ai mei, cu bisericile și mănăstirile la care eu merg. Câte 5 cărți (din cartea a IX-a și a XII-a) am donat Bisericilor: Buna Vestire – Corbeanca, Înălțarea Domnului, Mărcuța - Pantelimon, Sf. Ioan Botezătorul - Pantelimon, Sf. Pantelimon – Spital, precum și Mănăstirilor: Cernica, Pasărea, Căldărușani. Am făcut donații către unii cunoscuți, foști colegi de serviciu, de pelerinaje, în general la cei care vedeau că au nevoie de aceste cărți, pentru catehizare.

Am primit multe mesaje de mulțumire de la cei ce au primit cărțile. Cititorii mi-au mărturisit că aveau nevoie de aceste cărți *“de viață și de credință”*, din care au avut multe foloase duhovnicești. Mi-au spus că, cărțile au fost scrise pe înțelesul lor și că și-au clarificat multe probleme de credință ortodoxă. Unii cititori s-au scuzat, ca la solicitarea unor cunoscuți, au dat cărțile și altor persoane să le citească.

Eu am făcut aceste donații de carte și ca o obligație a mea față de Domnul Hristos, care spune că, aceluia care le-a dat *“talantul”* (darul) de a cunoaște și a cerceta Sfintele Scripturi, să facă cunoscut *“Cuvântul Domnului”* și celorlalți, pentru ca și ei să se mântuiască.

Prin aceste cărți donate, eu rămân cu bucuria că am putut fi de folos duhovnicesc cititorilor mei.

Cea de a doua Pagina WEB de pe internet

Prima pagină Web cuprinde *cercetările mele originale*, care se găsește pe internet la adresa: www.dumitruneagu.ro, pe care am intitulat-o "*Durificarea cu fascicul de electroni*". Pagina am realizat-o în anul 2010.

De la sfârșitul anului 2015, mă îngrijesc să realizez a doua pagină Web, *duhovnicească*, pe care am să o intitulez "*Cartea mea de viață și de credință*". Care va cuprinde publicațiile mele ca autor de până acum, în număr de 12 carti.

Doresc ca prin realizarea acestor pagini de pe internet, să fac cunoscut preocupările mele, dar mai ales să împărtășesc din experiența mea, celor dornici de cunoaștere și de progrese duhovnicești.

Data completării: iunie 2017